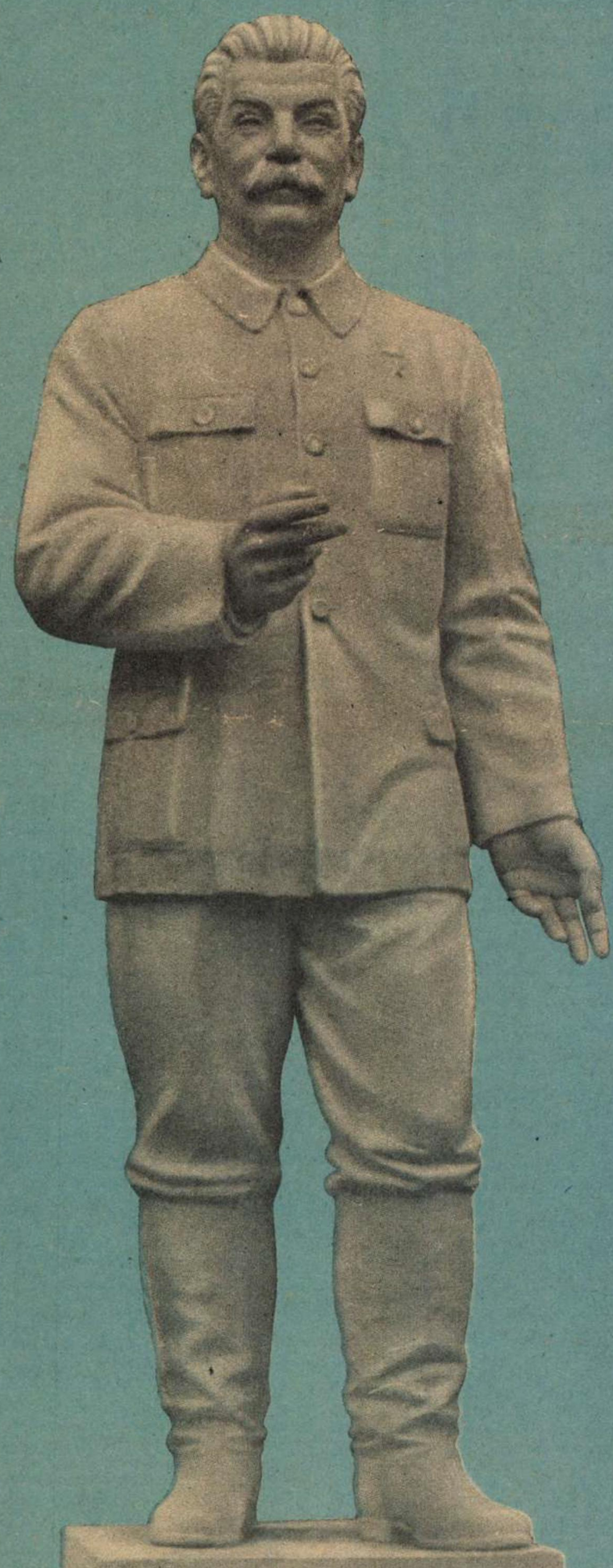
VII. évfolyam, 51. szám 1951. december 20

Ludas Matyi

Sztálin a harcunk, Sztálin a béke,
Sztálin nevével épül a világ!

A gyakorlat embere

— Mit csinál itt kinn Zsiros szomszéd, míg odabent tanul az egész falu?
— Engem ne tanítsanak, én a magam módján vonzódom a földhöz.

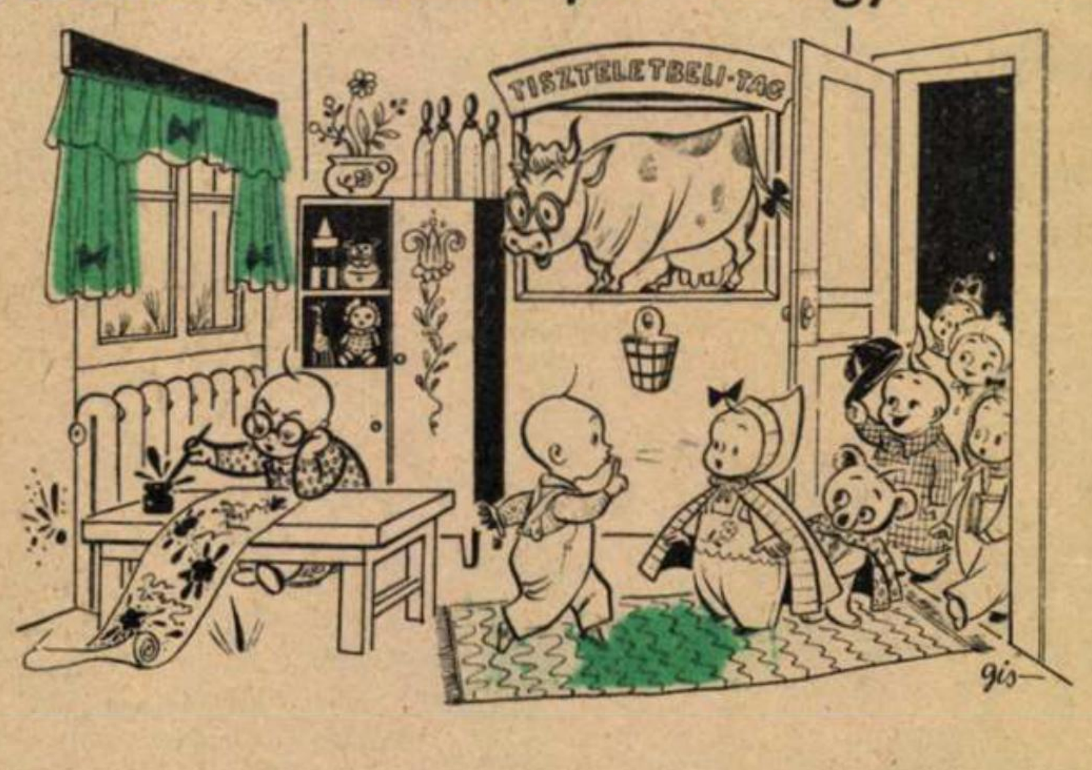
Megvalósítható?

(Az a járókelő, akinek a rendőr sípol, köteles odamenni a rendőrhöz.)

Javaslatunk: irányított sípjel, amely egyenesen és kizárólag az érdekelt egyén fülébe száll.

Bölcsődét állítanak fel az egyetemeken

— Pszt, csöndesen! Éppen az ünnepélyes megnyitó beszédén dolgozik.

BÜROKRATÁK

Irta: Tristan Bernard

Az alábbi eset nem Franciaországban történt! Dehogyis! Mondjuk, hogy Liszabonban, egy minisztériumban. Az osztályvezető úrnak valami sürgős jelentést kell készítenie közvetlen főnöke számára. Magához hivatja hát legügyesebb titkárát.

— Azonnal munkához látunk — mondja. — Egy jelentést kell elkészítenünk a lehető legrövidebb időn belül. Diktálni fogok. Készen van?

— Igenis, osztályvezető úr.

— Papír, másolópapír, toll, radir, minden van?

— Igenis, osztályvezető úr, minden megvan az itatós kivételével.

— Itatós nincs? Nos akkor holnapra szerezzen azt is. Rendben? Holnapra! Egy nappal sem később! Viszontlátásra, barátom. Tehát holnap kilenckor. Mondjuk fél tízkor. De aztán pontosan! Viszontlátásra.

Másnap tízkor.

— Gyerünk! Van már itatós?

— Igenis, osztályvezető úr.

— Akkor kezdjük. Készüljünk hozzá.

Fél óra mulva.

— Elkészült?

— Igenis, osztályvezető úr.

— Kitűnő. Írja tehát. Liszabon, 1925. április 15. Ismétlem: Liszabon, 1925. április 15... Megvan?

— Igenis, osztályvezető úr.

— Helyes. Ismételje.

— Liszabon, 1925. április 15.

— A Liszabon után vesszőt tett, ugye?

— Igenis, osztályvezető úr.

— Rendben. Máskor azonban csak akkor tegyen vesszőt, ha külön mondom. A túlzásbavitt önállóság az anarchiához vezet.

— — — — —

— Hagyjon ki két sort.

— — — — —

— Nem, inkább hármat... Még jobb, ha négyet. Négyet, tehát.

— — — — —

— Különben inkább csak kettőt. Az bőven elég. Takarékoskodnunk kell a papírral. Hol is hagytuk abba?

— Április 15-nél.

— A tizenöt után tett pontot?

— Nem tettem, osztályvezető úr.

— Akkor tegyen. Ah, ezek a fiatalok! Koponyák agyvelő nélkül! Mindenre nekem kell gondolnom. Ha nem mondtam volna magának külön, hogy tegyen oda pontot, akkor biztos vagyok benne, hogy a miniszter úr ezt a jelentést anélkül kapta volna meg, hogy a 15 után pont lett volna benne! Már megint valami kis nőcskére gondolt, mi?

— Parancsára, osztályvezető úr.

— Tehát 15.-ére kelteztük a jelentést. Micsoda? Tizenegyet üt az óra? Nos, akkor megérdemlünk egy kis pihenőt. Gyors munka — rossz munka. Mára már szabadon is bocsátom magát. Látogassa meg gondolatainak tündérét. Holnap kilenckor. Azaz, hogy inkább fél tízkor, tízkor. Most már, hogy a legnehezebb részén, a kezdeten túl vagyunk, egy félóra már nem számít és ha ma este lesz egy kis ideje, akkor tisztázza le ezt a részt, de a szám helyét hagyja üresen. Majd csak akkor fogjuk keltezni a jelentést, ha készen leszünk vele, nem igaz? Tehát ne felejtse el, holnap...!

(Forditotta: Hosszú Ferenc)

WASHINGTON Washingtonban

Az Amerikaellenes Tevékenységet Vizsgáló Bizottság elnöke odaszólt a teremőrnek:

— Nincs több ügyfél?

— Az összes elővezetettek ügyét letárgyaltuk, — mondta a teremőr. — De odakint még van egy ember, mindenáron be akar jönni. Olyan furcsán van öltözve.

— Hogy hívják? — kérdezte az elnök.

— Azt mondja, hogy Washingtonnak hívják, — mondta bosszúsan a teremőr — pedig az nem lehet, mert Washington az egy város.

Az elnök megcsóválta a fejét. Nem tetszett neki a dolog.

— Küldje be — mondta.

Egy perc mulva parókás, térdnadrágos férfi lépett a terembe.

— Washington György vagyok — hajolt meg az elnök felé.

Az elnök semmi csodálkozást nem mutatott. Sok mindent tapasztalt ő már ebben a bizottságban. Megnézte az előtte fekvő iratokat.

— Magát nem idéztük be, — közölte kisvártatva.

— Tudom, — mondta a parókás férfi.

— Milyen ügyben óhajt... — kezdte az elnök, aki már szeretett volna hazamenni ebédelni.

— A magam ügyében. Kérem, annakidején mi vívtuk ki az Egyesült Államok függetlenségét.

— Ja? — bólintott az elnök. — Rémlik valami. Azt hiszem, tanultuk az iskolában, de már elfelejtettem...

— Észrevettem — komorodott el a parókás férfiú. — De most nem erről van szó. Kérem, mi a függetlenségi nyilatkozatban leszögeztük a fajok egyenlőségét. Síkraszálltunk az emberek elnyomatása ellen, az emberi jogok mellett.

— Tessék? — nézett fel meghökkenve az elnök — Ne lázítson itt, mondja meg, mit akar?! Ez az Amerikaellenes Tevékenységet Vizsgáló Bizottság.

— Mondom, hogy a függetlenségi nyilatkozat ügyében jöttem.

— Éspedig?

— Eljöttem önként jelentkezni, hogy tartóztassanak le, mert én ideges ember vagyok, nem tudom kivárni, amíg véletlenül a kezükbe kerül a Függetlenségi Nyilatkozat és beidéznek érte...

Gergely Miklós

Bakancstolvajok

A londoni Times írja, hogy Koreában az amerikai katonák rendszeresen lopkodják az angol katonák téli bakancsait. Az amerikai katonák, írja a Times, különben is úgy hozzászoktak a lopkodáshoz, hogy Dél-Koreában is egyremásra lopkodják a műkincseket, de így van ez Nyugat-Németországban, Franciaországban és Angliában is, ahol az amerikai katonák megvetik a lábukat.

Ez a közlés új oldaláról világítja meg az angol-amerikai viszonyt. Az egész világ tiltakozott az ellen, hogy amerikai és angol katonák betegyék a lábukat Koreába; az amerikai katonák viszont azt nem tűrik, hogy az angol katonák betegyék a lábukat a saját bakancsukba. Az ízlések különbözők.

Csak azt nem értjük, hogy miért kellett ezért az angol katonákat Koreába vinni. Hiszen a bakancsokat Angliában is el lehetett volna lopni tőlük és így megtakaríthatták volna a sokezer kilométeres út költségeit. Igaz, hogy a koreai üzletre amúgyis annyira ráfizetnek, hogy emellett ez a kis útiköltség igazán nem számít.

Amerikai irodalom, amerikai publicisztika

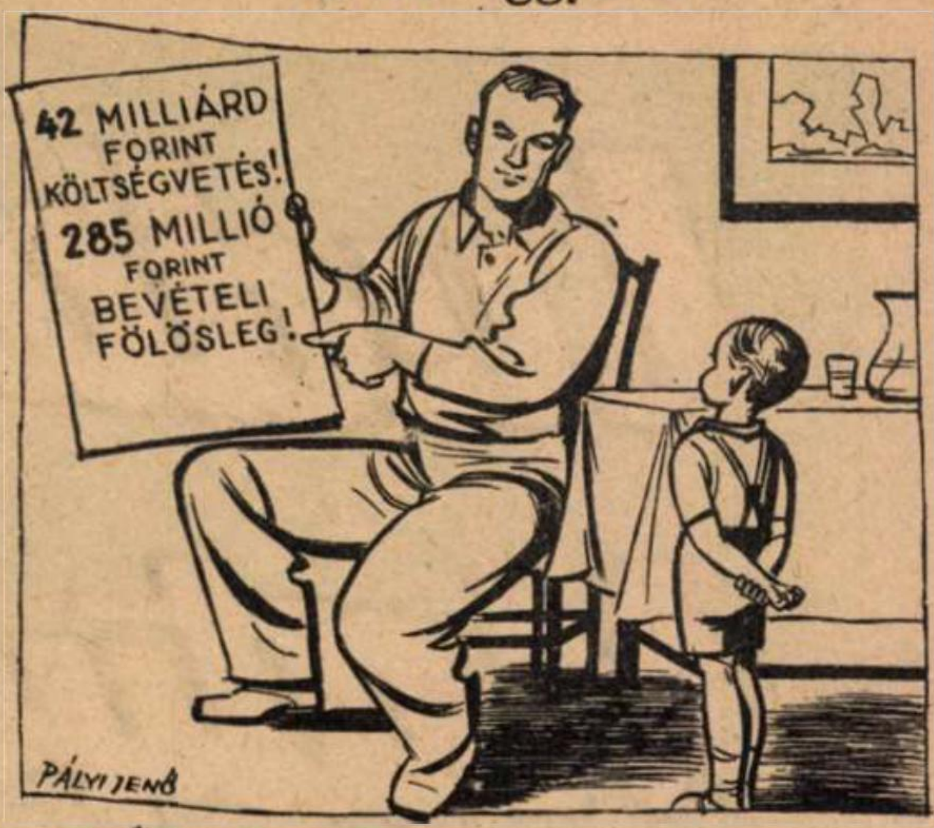

A New Statesman and Nation című angol hetilap azt írja, hogy az USA rendszerét a „népszerű" rajzos ponyvák belülről bomlasztják és egy szép napon szétesik, mint a római birodalom. Ezek a könyvek az erőszakot, a szadizmust dicsőítik és erősen fasiszta tendenciát mutatnak. A rajzos könyvek nyomtatott szövege egészen primitív, legtöbbször értelmetlen szavakra korlátozódik, mint „whamm", „awrr", „uggh", amelyek az erőszak valamilyen formáját fejezik ki.

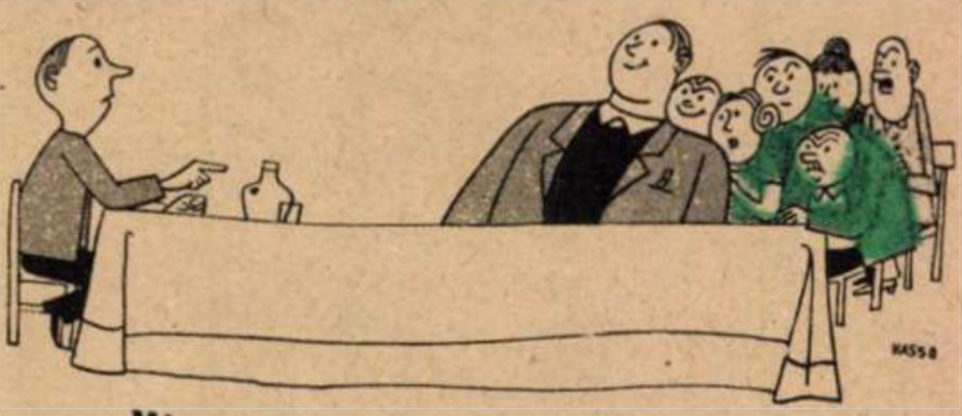
A New Statesman and Nation csodálkozik ezen, mi azonban nem csodálkozunk. Mi inkább azon csodálkozunk, hogy az amerikai sajtó még nem tért rá erre a kifejezésmódra. Truman bármelyik lapjának egész vezércikkét bőségesen kifejezné az, hogy „bumm!". A többi cikkek helyett remekül megfelelnének a „dirr-durr", „reccs", „brrr" és „krach" szavak. A közgazdasági beszámolók tömören így hangozhatnának: „Ajaj". „Hűha!". „Puff neki!" Truman beszédei ebben a közlési formában így hangzanának: „Piff-puff!"

Mindaddig, amíg el nem mondja azt a régen várt beszédét, amely ebben a közlési formában így fog hangzani: „Jujujuj!"

A költségvetést tárgyalja az Országgyűlés

— Édesapám, mit jelent ez?
— Ez fiam azt jelenti, hogy miénk az ország, magunknak gazdálkodunk...

Mi az oka ennek a furcsa ülésrendnek egyes szemináriumokon?
Megfejtés: Igy csak az van szem előtt, aki készült.

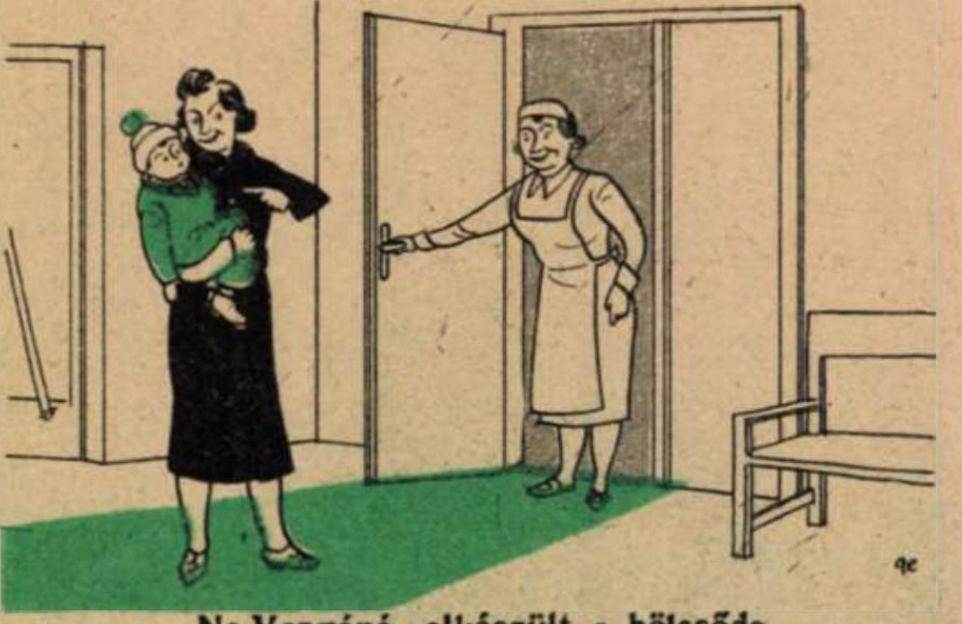
Áldozatkész gavallér

— Ugye mondtam Micike, hogy elsőnek hozom ki a kabátunkat a ruhatárból.

MÚLIK AZ IDŐ

(Nagy késéssel készült el az Ujpesti Gyapjúszövőgyár csecsemőgondozója.)

— Na Vargáné, elkészült a bölcsőde, hozhatja a kicsinyét.
— Az már iskolába jár. Ez azóta született.

Tanácstalan gyerekek

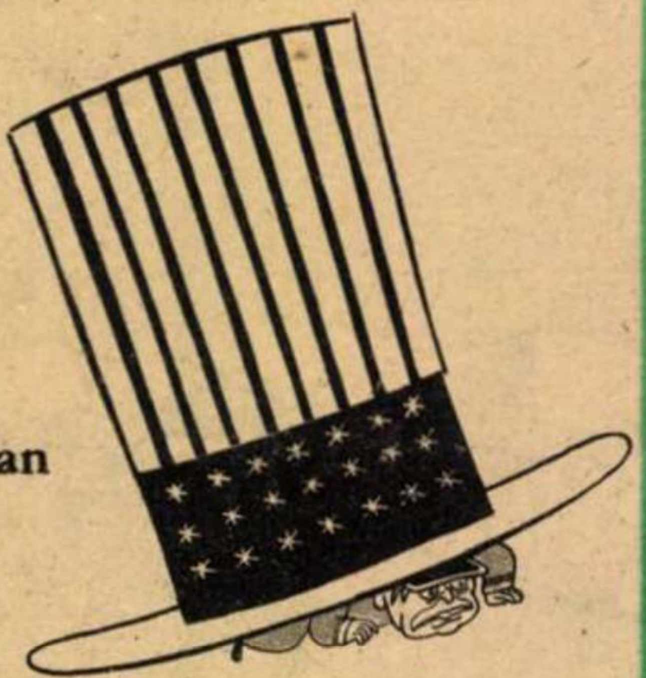

— Ide csak tizenkét éven felüliek válthatnak jegyet! Próbáljátok meg, a Warrennéhez talán beengednek benneteket.

Tito atombombát kért az USA-tól

Éhes disznó atom-makkal álmodik.

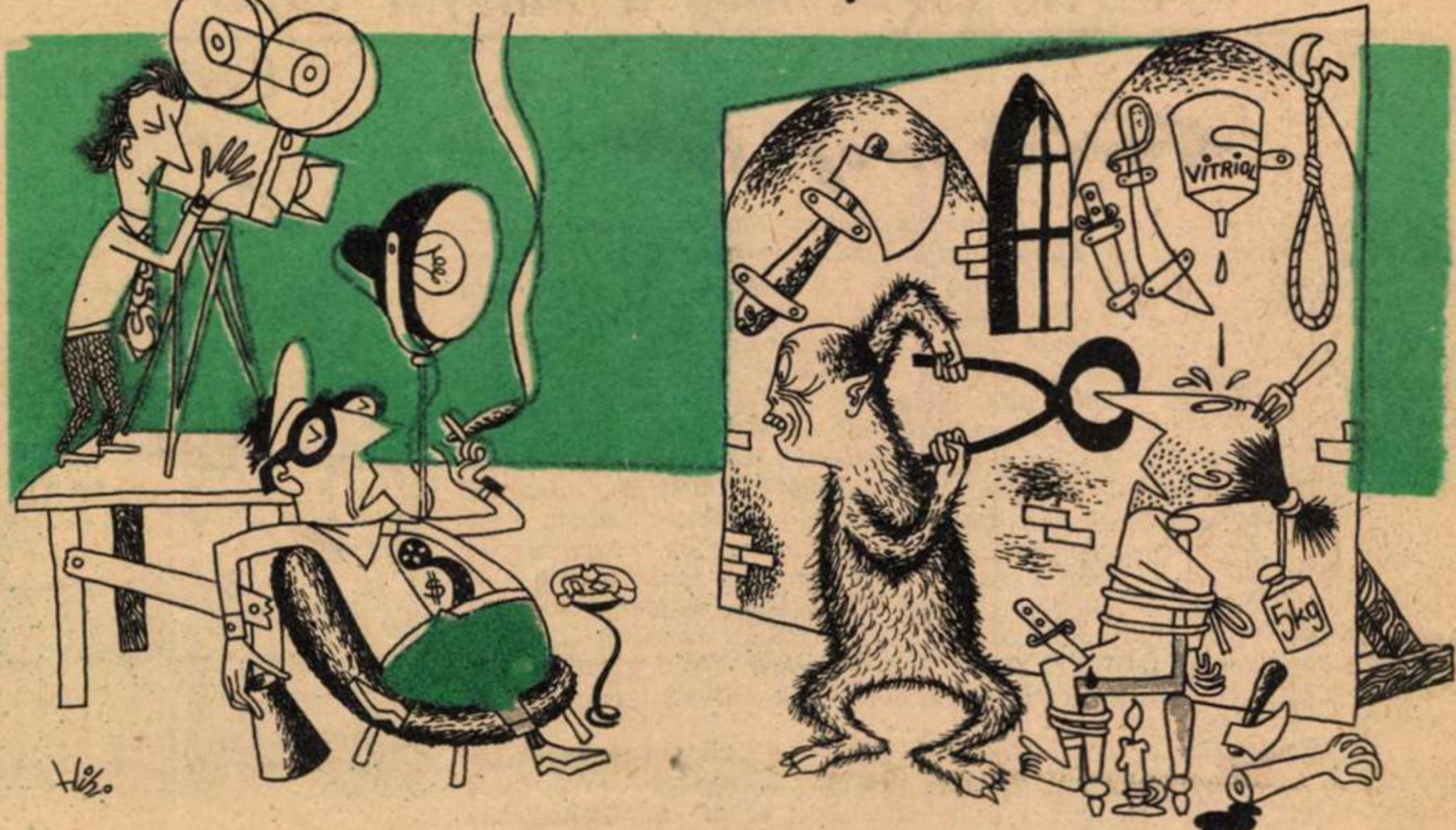
Tito amerikai kémszolgálatban

Új versenytárs

Angol árus: Vegye le azt a táblát! Nem tűröm a saját gyarmatomon a maga piszkos konkurrenciáját!
Német exportőr: Ne járjon a szája! Nekem egyenesen Trumantól van rá engedélyem.

Rémfilm készül Hollywoodban

Filmrendező: Ez így túl sablonos. Öntsön először ólmot a fülébe, azután tapossa ki a belét...

Valahol Koreában

— Van egy perc ideje, tábornok úr?

— Attól függ, miről van szó. Ha fegyverszüneti tárgyalásról, akkor évekig is ráérek.

Bölcs gyermek

— Hát te mért ülsz itt a lépcsőn, Palika?

— Apám, anyám vitatkoznak, hogyan neveljenek. Megvárom, míg eldöntik a kérdést.

Nincsenek csodák

— Nahát, nem hittem volna, hogy szabadságomról visszatérve ugyanabban a helyiségben vagyunk még mindig.

— Egyszerű a magyarázata. Közben már kétszer máshol voltunk, de tegnap újból visszaköltöztünk ide.

Nyugatberlini beszélgetés

— Magát honnan bocsátották el, szaktárs?

— Engem az Osramtól, többszázadmagammal. És magát?

— Engem az Elektroluxtól, ugyancsak többszázadmagammal. A kedves fivére is így járt?

— Nem, ő az AEG-nél volt. Őt onnan bocsátották el többszázadmagával. És a maga kedves családtagjaival mi van?

— Azokat a Siemenstől és a Telefunkentől bocsátották el az amerikaiak többszázadmagukkal.

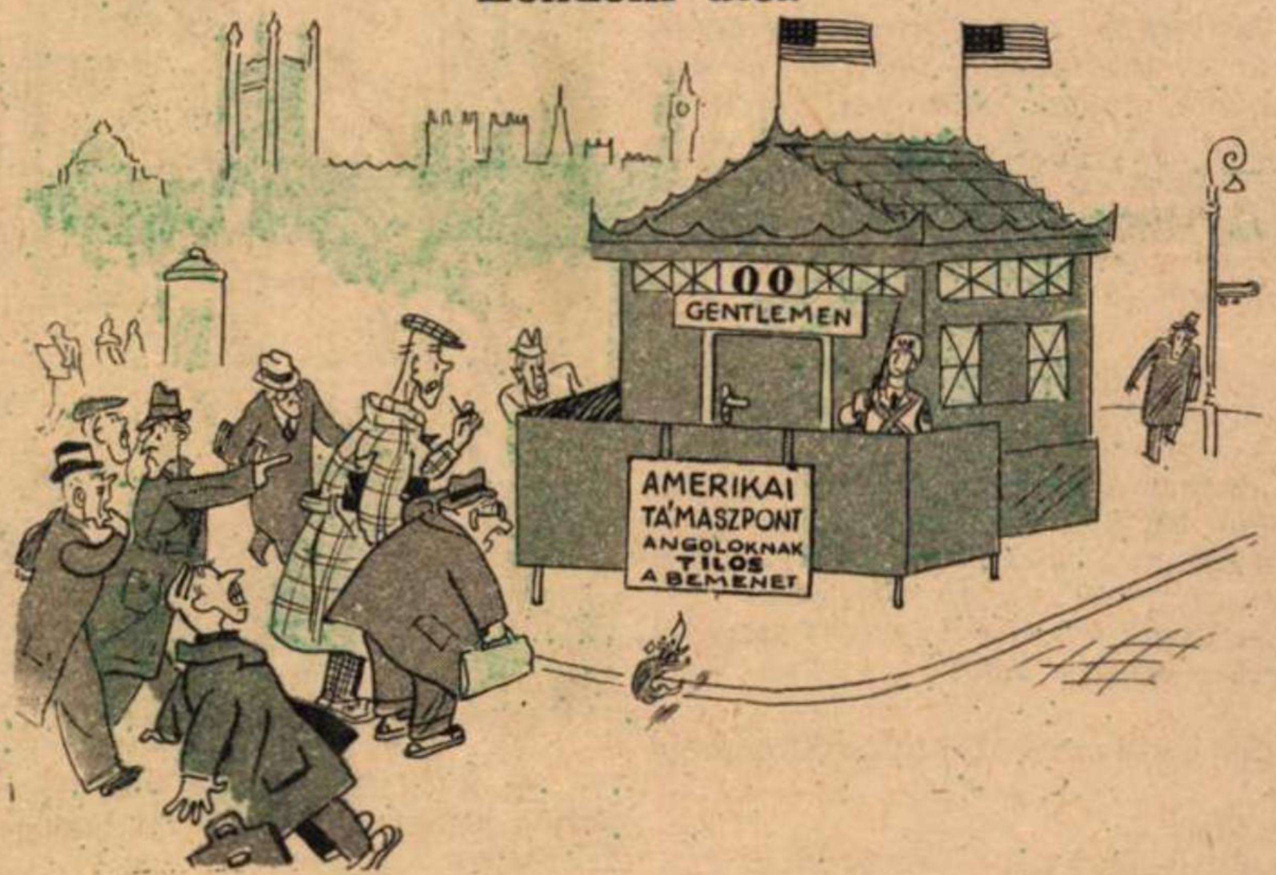
— Ezek az amerikaiak csak a nácikat nem bocsátják el!

— Nem mondhatnám. Nekem van egy náci ismerősöm, azt is elbocsátották többszázadmagával.

— Honnan?

— A börtönből.

Londoni utca

Hajnalban, feketevágás előtt

— Te, siess azzal a bead vánnyal, hallom, már fenik a kést.

Egy kis változtatás

Az osztrák könyvkiadóvállalat igazgatói irodájába benyitott a híres író.

— Megkaptam a levelüket, mit óhajtanak? — kérdezte a igazgatótól.

— Természetesen regényt. Történelmi regényt a közelmúltból.

— Volna egy témám, egy német család élete 1925-től 1950-ig. Persze szörnyű igazságok is vannak benne. Politikai gyilkosságokról, a Reichstag felgyujtásáról, a Gestapo kinzókamráiról, Hitler és Göring szörnytetteiről is megemlékezném.

— Nagyon érdekes, lelkesedett az igazgató, — de egy kicsit át kellene alakitani ezeket a történelmi tényeket. Tudja, az én kiadóvállalatom a haladás és a demokrácia szolgálatában áll. Ezért nagyon kell vigyáznunk az olvasók érzékenységére. Amint tudja, sok osztrák és német náci van jó állásban. Ezek is vevők.

— Nem értem.

— Pedig egyszerű. A politikai gyilkosságokat ki kell hagyni. A Reichstag felgyujtása maradhat. Remek adatokat találnak az Essener Nationalzeitung akkori számaiban.

— De hiszen az Göring lapja volt!

Éppen azért kell forrásnak felhasználni.

— Bocsánat, ha nem tudná, Göring gyujtotta fel a Reichstagot.

— Nekem mondja? Hányszor ismételjem, hogy én haladó demokratikus könyvkiadó vagyok. Ezt mindenki tudja rólam Ausztriában. Egyébként a Gestapo tagjairól is rokonszenvesen kell írni.

— Milliók gyilkosairól?

— Nézze, én megtanultam, hogy a gyilkosok pénze is pénz. És ha dicsérjük őket, akkor megveszik a könyvet. Különben is rokonszenvet kell kelteni irántuk, hiszen amerikai zsoldban állnak. És a könyvet angol nyelvterületen is kiadjuk.

— De bocsánat, csak nem követeli tőlem, hogy Göring- és Hitler iránt rokonszenvet keltsek könyvemben és a Gestapot dicsérjem!

— Megértem érzelmeit, hiszen én demokratikus, haladó könyvkiadó vagyok.

— Tudja meg, hogy én is a Gestapo foglya voltam. Engem is megkinoztak! Ezért tudom élethűen leirni azokat a borzalmas eseményeket. Én Dachauban voltam! Van önnek fogalma arról, hogy ott milyen borzalmak voltak, hogy hogyan kinoztak engem?

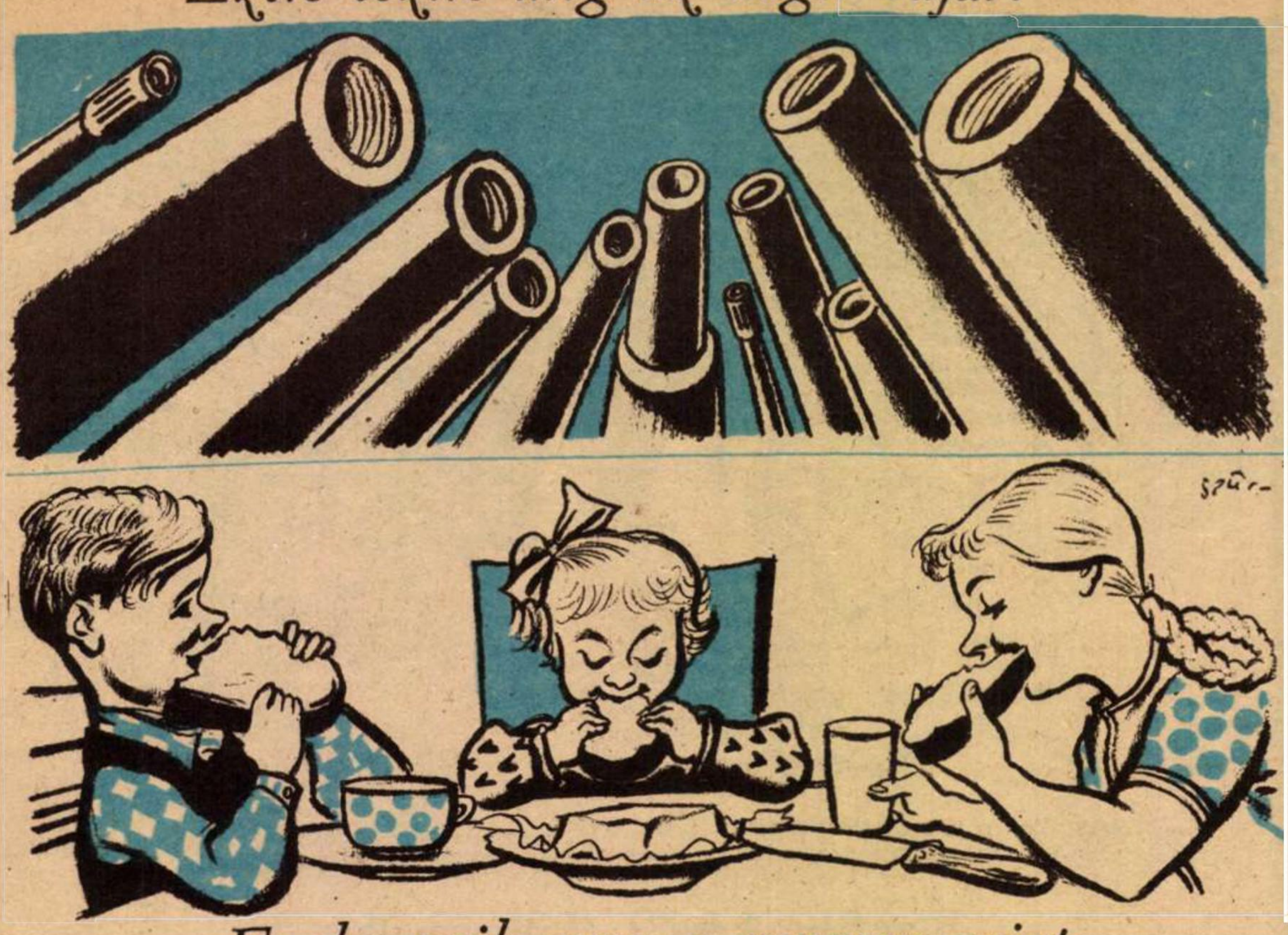
— Én ne tudnám? Én, az osztrák demokratikus könyvkiadó? Hiszen én is ott voltam Dachauban!

— Mint fogoly?

— Fenét! Mint parancsnok.

P. L.

Ezek eszik meg az angol vajat:

Ezek eszik meg a magyar vajat

Hogyan bíráljunk HELYESEN

Akárhogyan is nézzük, Sárkányné elvtárs nem illeszkedik bele elég harmonikusan a szeminárium kollektívájába. Összeférhetetlen. Valakivel mindig haragban van. Van úgy, hogy egyszerre többekkel is. Igen, mit csűröm-csavarom, Sárkányné elvtársban sok a kispolgári gyengeség. Néhányan megállapítottuk róla, hogy érzékeny lélek, éppen ezért csak finom módszerű bírálattal tudjuk elősegíteni fejlődését. Ebben megegyeztünk valamenynyien, csak az öreg Gerle elvtárs jelentette ki: „Nem kell ide se finom, se módszer, alaposan meg kell mondani neki a hibáit, élesen, mint a késpenge s keményen, mint az acél. Mi többiek leszavaztuk Gerle bácsit és így történt, hogy amikor Sárkányné politikai hibát követett el felszólalásában, Tamás elvtárs szerény köhintéssel ezt mondta: Sárkányné elvtársnő felszólalása alapjában véve határozottan olyan felszólalás, amely gondolkodásra készteti az embert. Én például azt gondoltam...” (És elmondta helyesen, amit Sárkányné hibásan mondott el.)

Vagy például, amikor Sárkányné ok nélkül támadt neki Bubos elvtársnak, Bubos elvtárs szeliden mondta: „Igazad van. Határozottan igazad van. Persze némi igazam nekem is van, úgy, hogyha egyszer, mondjuk tíz-tizenöt év mulva lesz néhány szabad perced, gondolj erre is...”

Gerle elvtárs ismét leszögezte, hogy így nem lehet megjavítani Sárkánynét.

— Nincs igazad, — mondtam én — Sárkányné viszonya máris javult a kritikához, ma ő tart előadást „Kritika, önkritika” címen. Ez már haladás.

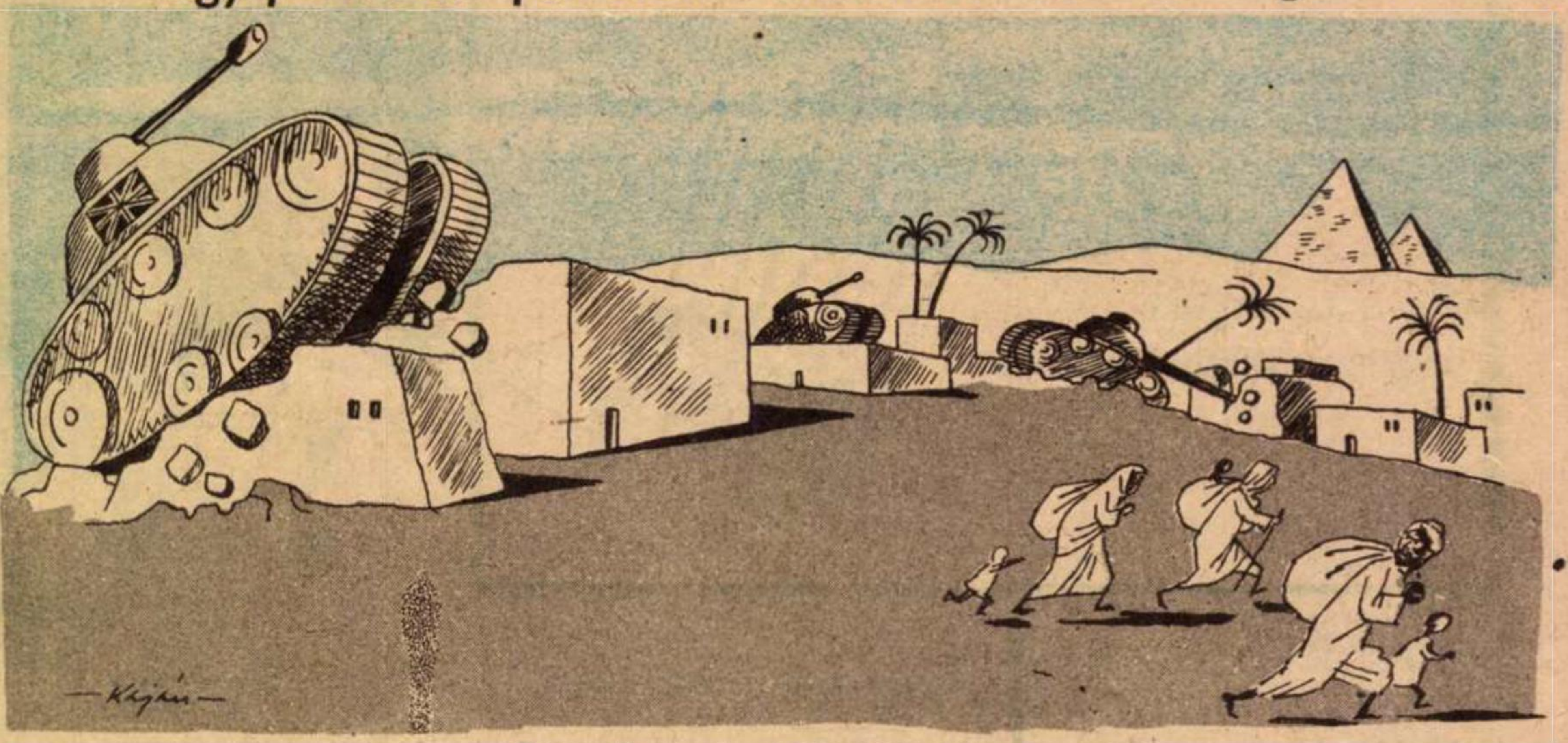
Haladás is volt. Amikor Sárkányné befejezte kiselőadását, letette jegyzeteit és így szólt:

— Én is hibásan dolgoztam eddig köztetek, elvtársak. Nem bíráltalak benneteket elég sokat és elég alaposan. Finom módszerű bírálattal dolgoztam hibáitokkal szemben. Ígérem, hogy a jövőben kritikám éles lesz feléték, mint a késpenge, és kemény, mint az acél. Csak enynyit akartam mondani!

Hogy mi mit akarunk mondani neki, azt a kiselőadás végén az öreg Gerle elvtárs mondta el. Helyettünk is!

Ordas Nándor

Egyiptomban falvakat rombolnak le az angolok

Ez az ő természet-átalakításuk!

Darvas Szilárd:

Ferike profi lett

Az utóbbi időben többször foglalkoztam a Ludas Matyi hasábjain másodszülött gyermekem, Ferenc viselt dolgaival. E tetteimben merő önzetlenség vezetett, melyet a kifizetett honoráriumok sem tudtak elmosni. Úgy gondoltam, ha én nevetek bontakozó emberségének apró zökkenőin, talán más is derül rajtuk. Ennek az elképzelésemnek valóraválását azóta többen szóbelileg közölték velem: kiderült, hogy Ferikében annyira nincs semmi rendkívüli, miszerint az már egyenesen különcködésnek számít. Több apa saját gyermekére ismert az enyémben — már a szó jó értelmében — s ennek örülök, mert annyi újság úgy sincs, hogy mindenki írhasson a magáéról. A gyermekhumornak ez a centralizálása különben is sokkal előnyösebb, mintha az összes szülők magánszektorokként gazdálkodnának vele és napról napra, óráról órára, tömegesen szülnék a rosszabbnál rosszabb vicceket.

Szóval Ferike — mint annyi más író annyi más gyermeke — bevonult a vicclap-irodalomba s ezzel szűkebb környezete előtt híres emberré vált. Szájhagyományok útján értesült is az őt ért megtiszteltetésről s azóta mint házi sajtóreferensének fel kell olvasnom neki a róla szóló cikkeket. Néha önállósítja magát s harminc centiméter magas székében hanyagul hátradőlve, különböző fordítva tartott újságokba mélyed, minthogy azokban állítólag mind-mind „az ő életei vannak beleírva”.

Általában elég rosszul bírja a hirtelenjött népszerűséget, az önelégültség jelei mutatkoznak rajta: kurta félmondatokban válaszol és nem eszi meg a céklarépát. Ha látja, hogy írok, gúnyos mosolyra görbül a szája, s mert el se tudja képzelni, hogy a világot az ő dolgain kívül más is érdekli, biztosra veszi, hogy megint őt „mesélem”. Láncravert zseninek képzeli magát, aki helyett én aratom a babérokat, elorozván az ő egyéni, sajátos humorát. No és persze zsarol a végletekig, újabb meg újabb cukrokat követel, továbbá toronyórát lánccal azon a címen, hogy az egész család belőle él.

Ez azonban csak a kezdet volt, azóta tovább romlottak a dolgok: Ferike felcsapott önálló humoristának, nyakig merülvén a zsurnalisztikába. Úton-útfélen vicceket mond, méghozzá előre megfontolt szándékkal, tervszerűen, szabad elhatározóképességének és felelőtlenségének teljes tudatában. Ezek a viccek borzalmasak, hallván őket mindenki meghökkenve mered gyermekemre, csak ő fakad kacajra, hallatlan magabiztosságot merítvén eddig megjelent összes művei aranyfedezetéből.

Azt mondja például a kalauz a villamoson, mielőtt újfent megrántaná a szíjat és az utasok egymásraesése kezdetét venné:

— Markó-utca!

Mire Ferike a humor koronázatlan királyának visszafojtott bújkáló mosolyával, hetykén így helyesbít:

— Markó-utca? Talán markom-utca?...

És ez még az úgynevezett „száz legjobb vicc” sorozatból van, pályadíjnyertes mű, a többiek még rémesebbek. Szójátékok, melyekben se szó, se játék nincs, hosszabb humoreszkek hetet-havat összehordva és középen megszakadva, mikoris Ferike sátáni kacaja jelzi, hogy a világ legmulatságosabb csattanóját volt alkalmunk hallani.

Nem csoda, hogy testvérbátyja, aki már tizenegyedik évét tapossa (havonta egy pár cipőt téve tönkre), látván elborult tekintetemet Ferike egy végetnemérő humoros előadása után, így próbált megvigasztalni, gyengéden a karomra fektetvén kezét:

— Ne búsulj, apa. Jó egy ilyen bohóc a háznál...

Amely megjegyzésben már a sugárzó testvéri szeretet és gyengédség is bennfoglaltatik.

Szóval Ferike hivatásos humorista lett, elvesztvén öntudatlan humora minden báját s gondolkodóba ejtvén engem, hogy vajjon négyötéves koromban nem ért-e valami hasonló defektus? Akkortájt állítólag én is nagyon jókat mondtam...

Baj van a szavazógéppel

— Acheson úr! Látom, baj van az ázsiai államok szavazataival. Adjon nekem 5000 dollárral többet, s én ha szavazunk, mindkét kezemet felemelem.

Egy Koreába küldött amerikai katona megkérdezi elöljáróját:

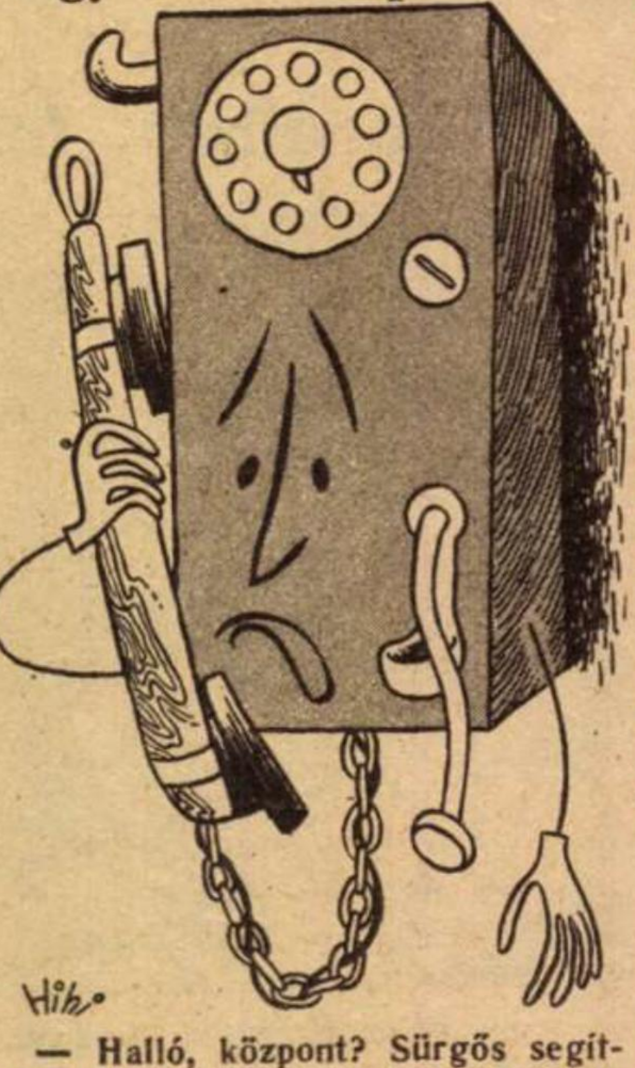
— Mért hoztak bennünket ide?

Az elöljáró felel:

— Az hadititok.

(A varsói Szpilkiből)

Egy automata panaszai

— Halló, központ? Sürgős segítséget kérek, mert úgy megvertek, hogy kiköptem mind a harminckét érmémet.

Becsípett ember dala

(Dalolandó a „Vörös bort ittam az este“ dallamára)

Vörös bort nem ittam este,
Ragyogó csillagom, galambom,
Mást se ittam egy csöppet se,
Ragyogó csillagom, galambom,
Otthon voltam háromnegyed tízre,
Mégis be voltam én csípve,
Ragyogó csillagom, galambom.

Földalatti villamosban
Ragyogó csillagom, galambom,
Az a szokás divik mostan
Ragyogó csillagom, galambom,
Hogy azt, aki utolsónak lép be,
Becsípik az ajtórésbe,
Ragyogó csillagom, galambom.

Énvelem is ez a baj vót,
Ragyogó csillagom, galambom,
Rámrántották ott az ajtót,
Ragyogó csillagom, galambom,
S a kalauz, ahogy az ott illett,
Engem bizony jól becsípett,
Ragyogó csillagom, galambom.

Azt javaslom újítással
Ragyogó csillagom, galambom,
Szakítsunk mi e szokással
Ragyogó csillagom, galambom,
Aki nem öntött fel a garatra,
Ne menjen becsípve haza,
Ragyogó csillagom, galambom.

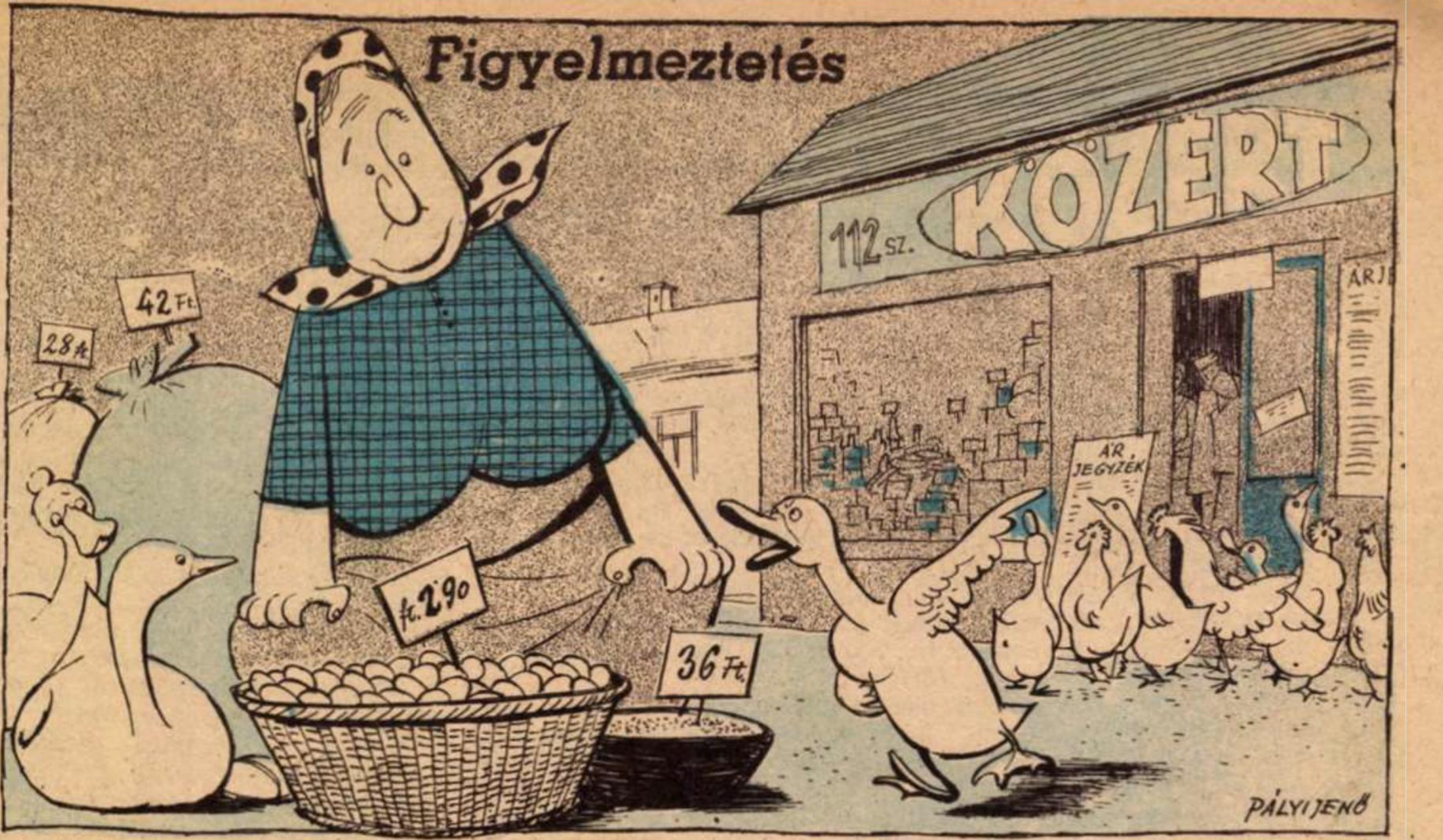
L. M.

Ludas Matyi
Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ
A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója
Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9-11. Telefon: 222-271, 221-293.
Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt 9—11 Telefon: 221-285
Hirdetési osztály: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 221—285.
Előfizetési ügyek: Posta Központi Hírlap Irodája, V., József nádor-tér 1. Telefon: 180-850
Személyes ügyfélszolgálat: V., Roosevelt-tér 5—6
Budapesti Szikra Nyomda, V., Honvéd-utca 10
Felelős vezető: Radnóti Károly

Zsírban elbeszélve...

Figyelmeztetés

Szabad kacsa: Juli néni, maga rosszul viszonyul a Közérthez, hát nem látja, hogy ott egyre lejjebb mennek az árak?!

Nem tud leszokni a spekulációról

— Finom házi füstöltszalonnám van nyolcvanért. Nem tetszik?

— De néni, a Közértben annyit vehet hatvanegyért, amennyit akar...

— Nekem mondja? Hiszen én is ott vettem...

HUBA ÉS CSABA

— Lehet tojást, vajat kapni a Közértben, Huba.

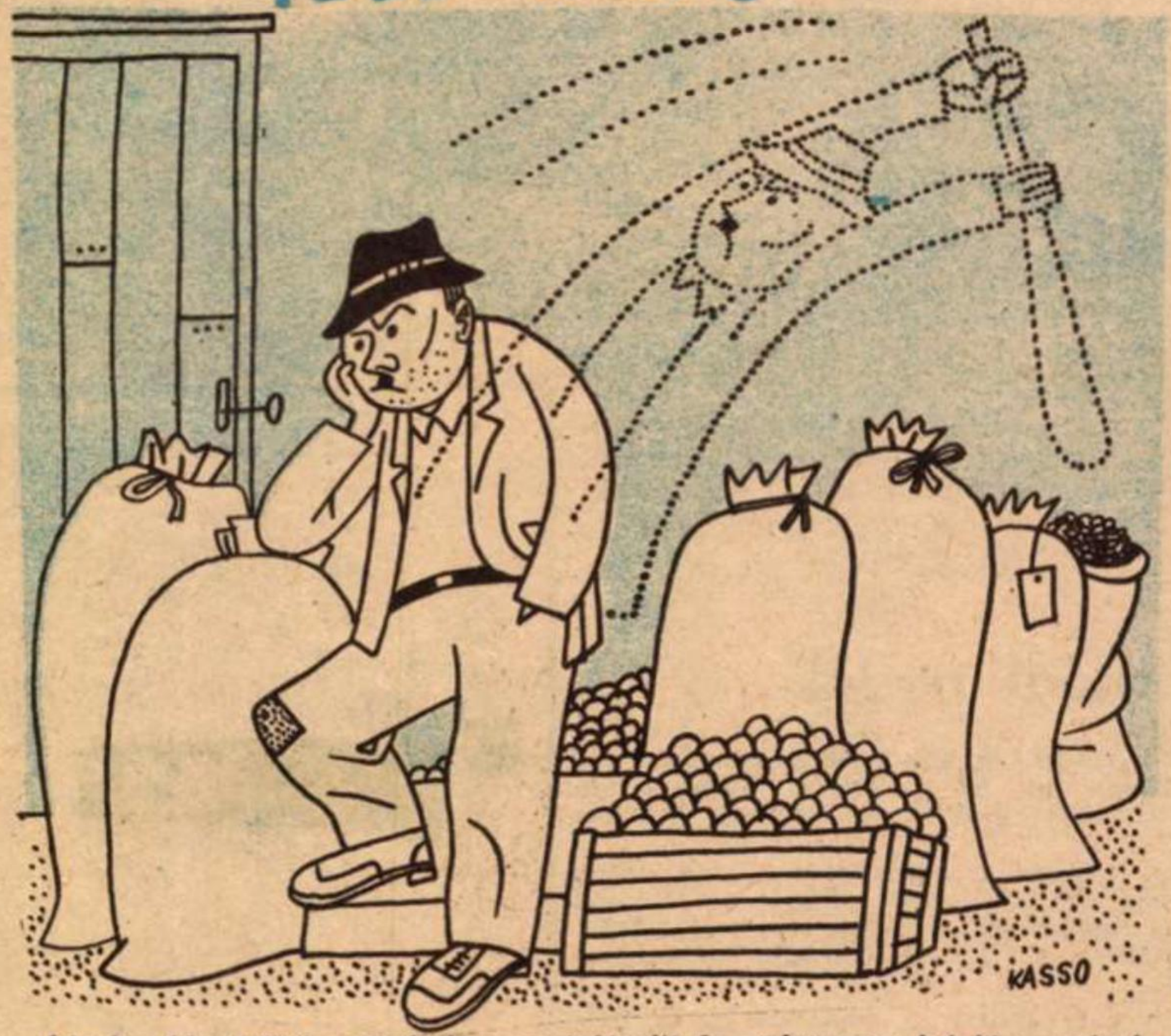
— Pszt, ne olyan hangosan, Csaba.

Reakczy Jóskáéknál

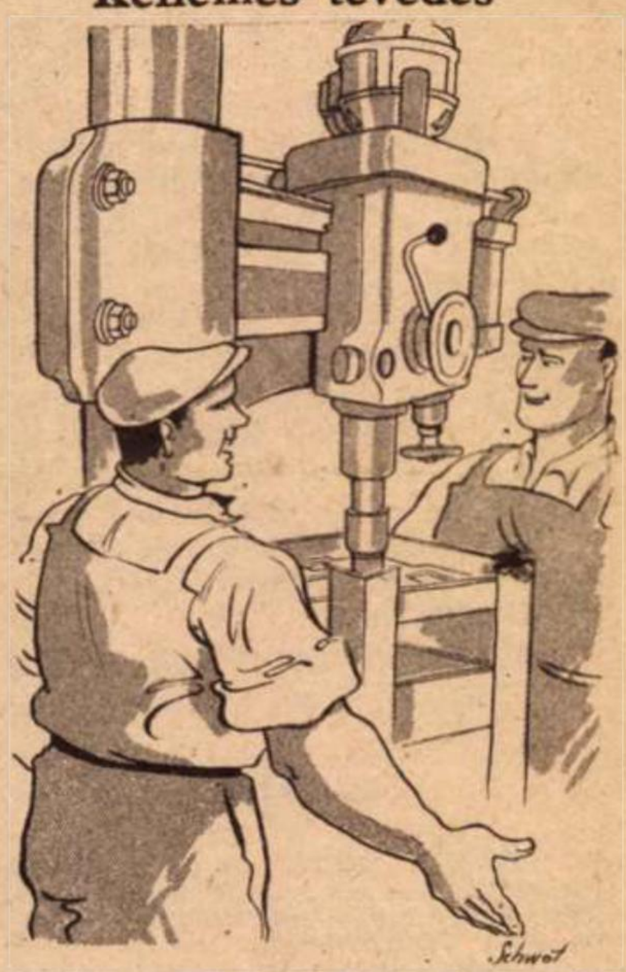
— Eljöttem én is magukhoz egy kicsit sorbaállni! Legalább az illuziója legyen meg az embernek...

Mi ez?

Aki beadási kötelezettségét nem teljesíti és ezért nem jut ki a szabadpiacra, az — önmagának ellensége.

Kellemes tévedés

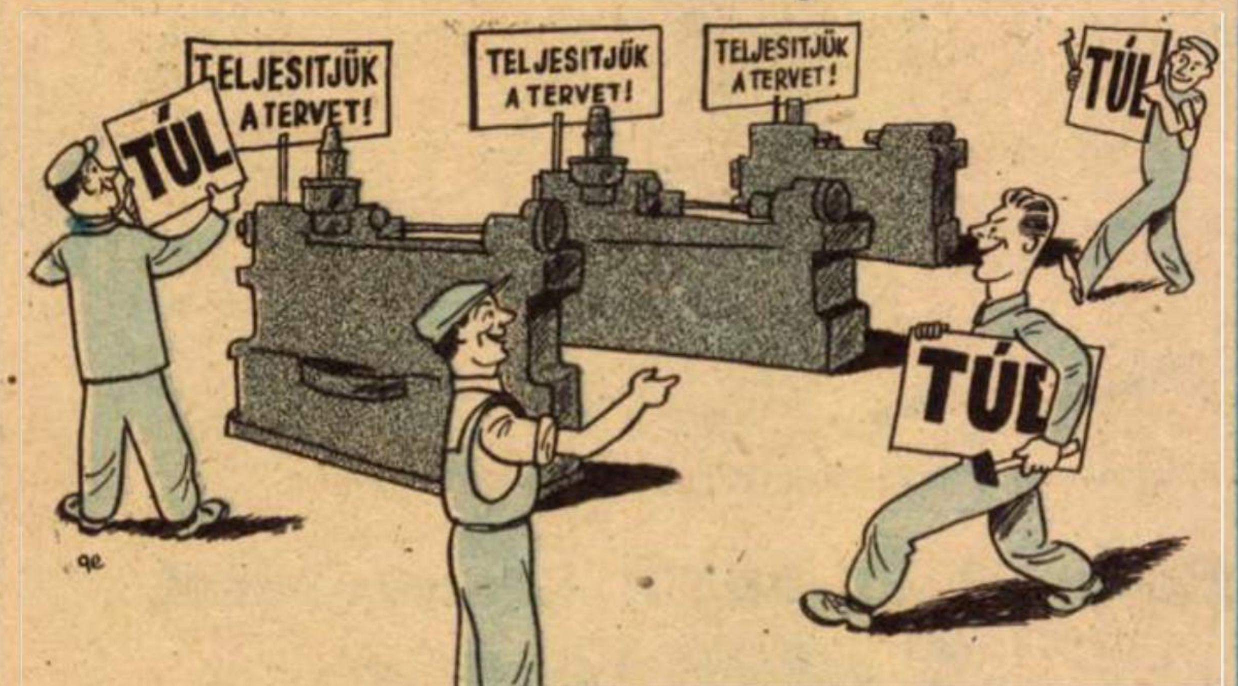

— Na már csak három hét és teljesítettem az évi tervet!

— Dehiszen akkor már január lesz!

— Az igaz. Viszont én már az 1952-es évi tervet teljesítem.

Előre, az évi terv túlteljesítéséért!

— Hová viszitek ezeket a táblákat? Hiszen van már tábla a gépeken!

— Hol vagyunk már attól! Ezeket a régiek elé kell helyeznünk!

Szerkesztőségünk uj cime: VII. Lenin-körút 9/11.

Előzékeny kiszolgálás

Nyugatnémetország amerikai főbiztosa, névszerint MacCloy, gondosan ügyel arra, hogy összhangba hozza a nyugatnémet bábkormány és a nyugatnémet bábellenzék kívánságait. Nincs általában nehéz dolga, hiszen a kormány kívánságát a kancellár, névszerint Adenauer, az „ellenzék" kívánságát a külügyminiszter, névszerint Schumacher tolmácsolja.

MacCloy egy beszélgetés során megkérdi Adenauert:

— Az ön véleménye szerint hány főből álljon a nyugatnémet hadsereg?

— Legalább 250 ezer emberre gondoltam — mondja Adenauer.

— És mi az ön véleménye? — kérdi az amerikai főbiztos Schumachertől, mint az ellenzék vezérétől. — Hány főből álló hadsereget szeretne látni Nyugatnémetországban?

— Én is 250 ezerre gondoltam!

— Akkor rendben vagyunk! — áll fel MacCloy. — Az USA eleget tesz a kancellár és az ellenzéki vezér kívánságának. A Wehrmacht 500 ezer főből fog állni!

Churchill panasza

Winston Churchill brit premier
Szájában nagy szivar,
A gyomrában skót whisky van
S a szivében vihar:

„Nagy bánatom van énnekem,
Mert kirúgott Irán,
És jaj, azt súgja valami,
Hogy ez még csak nyitány...

Mivel e nagy rúgás után
Perc sem telt el talán,
S lábát most már Egyiptom is
Felemelte reám.

A perzsa bennünket kirúg,
És kirúg az arab,
A miénk bizony lassacskán
Csak Anglia marad!"

...Igy sir Churchill, de közbeszól
Truman s szava kemény:
„Itt tévedni méltóztatik,
Mert az meg az enyém!"

(g. m.)

Rieber egyenruhája

Rieber volt bensheimi SS-vezető kártérítési pert indított a város ellen 1945-ben eltünt SS-egyenruhájáért. Rieber, mint keresetében kifejti, ragaszkodik az egyenruha visszaadásához. A bonni Németországban a keresetet a bíróság már tárgyalja is természetesen és igen valószínű, hogy Riebernek hamarosan meglesz az SS-egyenruhája.

Ez az első ilyen jellegű per. A közeljövőben nyilván megindítják a nácik a tömeges kártérítési pereket gondatlanságból elégett führerükért is.

Bár őérte már Trumanban elég szép kárpótlást kaptak.

Szörnyű esztendő

Amikor az irániak megtudták, hogy Truman különmegbizottja, Harriman ellátogat hozzájuk, így kiáltottak fel.

— Milyen szörnyű ez az év! Sáskajárással kezdődött... és most mindezek tetejébe jön a Harriman!

Le a bürokráciával!

Négyhengeres kályha, kétütemű fűrész

Mindig kedvet éreztem a gépkocsivezetéshez és nemrég jelentkeztem a győri Tefunál átképzősnek. Közölték a feltételeket: reggel 6-tól kettőig műhelygyakorlat, 4-től 9-ig elméleti oktatás, — hat héten keresztül.

Nagy várakozással néztem a műhelygyakorlat elé. Húsz napon keresztül sikerült megtanulnom, hogy hol van a fáskamra, a szenespince, hány seprűhúzás kell a garázs kitisztításához és azt is megtanultam, hogy a fát hogyan kell fűrészelni.

A tanfolyamon tanultunk a dugattyúról, de a legkörmönfontabb úton sem sikerült elérnem, hogy megtekinthessek egy ilyen alkatrészt. Ha a műhely közelében ólálkodtunk, hogy valami gyakorlatot is elsajátítsunk, rögtön felcsendült a parancs:

— Hej, lányok, a vállalatvezetőnél kialudt a tűz!

Panaszra mentünk és megmondtuk, hogy ilyen „műhelygyakorlat" mellett nehezen válunk szakemberekké. Azt hittük, hogy nyomban orvosolni fogják sérelmünket. Nem így történt.

— Csak nem gondolják az elvtársnők — hangzott a válasz —, hogy addig amíg itt átképzősök vannak, majd segítőket fogunk alkalmazni? Különben is, ha a szakmára fáj a foguk, hát rendelkezésükre áll a hosszú éjszaka és tanulhatnak eleget.

Erre kereken megtagadtuk a fűtést és a kapcsolt teendők elvégzését. Erélyes fellépésünkre beengedtek a műhelybe. Szétszereltünk egy motort, de amikor egyes alkatrészek rendeltetése iránt érdeklődtünk, olyan néma csend kísérte kérdésünket, mintha csak pénzt kértünk volna kölcsön.

Intézkedj Ludas Matyi! Ha a női átképzősöket ilyen maradisággal kezelik, akkor a vizsgabizottság előtt nem tudunk másról, mint négyhengeres kályháról, kétütemű fűrészről és nyolc-cilinderes seprőről beszélni.

VAJDA SÁNDORNÉ,
Győr, Engels-tér 3.

A győrzsámolyi autóbusz

Harmincöt győrzsámolyi diák jár a győri középiskolákba, illetve csak járnának. Hogy miért, azt röviden vázolom.

Minden reggel négy autóbusz áll meg várótermünk előtt. Ez a négy autóbusz a diákok felét sem veszi fel. A másik fele nem tud feljutni. Ebben az iskolaévben csak néhányszor fordult elő, hogy pontosan beértünk az iskolába. Sokszor 11 órára érünk oda. Gyakran gyalog megyünk Győrbe. Ez több mint nyolc kilométernyi utat jelent.

Miért nem férünk fel az autóbuszra? Mindjárt válaszolunk is. A MÁVAUT kocsi ugyanis kofákkal van teli. Ezeket szívesebben veszi fel a kalauz, a bérletes diákok pedig lemaradnak. Vajjon miért? Orvoslást kérünk.

A győrzsámolyi diákok nevében
Sántha Géza, Duna-u. 18.

Kedves Ludas Matyi!

A soltvadkerti földművesszövetkezet dolgozói a Nagy Októberi Szocialista Forradalom tiszteletére vállalták, hogy szépen kitatarozzák és kifestik a szövetkezeti vendéglő helyiségét. A szövetkezet dolgozói vállalásukat száz százalékban teljesítették és büszke öröm töltötte el őket, hogy hozzájárultak társadalmi munkával ahhoz, hogy a község dolgozói szebb helyiségben szórakozzanak. A munkálatokat Krupa Mária, a szövetkezet ügyvezetője irányításával Berák Vilmos és hat kartársa végezte.

Most jön a bürokrácia!

A soltvadkerti földművesszövetkezet a járási tanács II. igazgatási osztályától 3.133. sz. alatt büntetőparancsot kapott, amely hivatkozik x paragrafusra és y rendeletekre és ezek alapján Krupa Máriát és Berák Vilmost 100—100 forint pénzbüntetésre, nemfizetés esetén öt napi elzárásra ítéli. Indokolás: iparigazolvány nélkül festőmunkát végeztek.

A szövetkezeti dolgozók fel vannak háborodva: hát nem tehetünk munkafelajánlást, mert megbüntetnek érte?

KÁBA GUSZTÁV
MESZÖV propagandista
Kecskemét.

Órajavítás Balassagyarmaton

November 3-án zsebórát vittem az Óra- és Ékszerkereskedelmi Vállalat 70. sz. boltjába Balassagyarmaton. Az órán hiányzott az üveg és a nagymutató. A bolt vezetője közölte velem, hogy csak úgy tudja elfogadni az órát, ha belső javítást is végeznek rajta.

Megmagyaráztam neki, hogy az órának semmi baja nincs és igazán nem kívánhatja, hogy összetörjek valamit a szerkezetben, amikor csak üvegre és nagymutatóra van szükség, de hiába beszéltem.

Miután az órámra feltétlenül szükségem volt, beleegyeztem, hogy írja be az órát javításra is.

December 6-án, amikor az óráért mentem, a vezetőtől megtudtam, hogy az óra javíthatatlan. Tehát beadtam egy jó órát és visszakaptam egy rosszat. Az órajavító műhely úgylátszik óraroniő műhellyé rendezkedett be, mert, mint a fiókvezető velem közölte, a zsebórának tengelytörése van és a hajszálrúgó állapota is aggodalomra ad okot.

Felmerül a kérdés, miért kell egy jó órát megjavítani és ha már elvállalnak egy jó órát javításra, miért teszik tönkre?

Koczvir György
törzsőrmester, Kétbodony

Mérges taxisofőr

December 5-én Budapesten jártam és dolgom végeztével taxiba ültem, hogy elérjem a vonatot. Amikor a pályaudvarra érkeztünk, a 691. számú szürketaxi sofőrje az új díjszabás előírásán felül még külön felülfizetést kért. Ezt megtagadtam, mire a gépkocsivezető így szólt:

— Máskor bolond leszek bárkinek is rohanni!

Megjegyzem, én nem kértem őt arra, hogy rohanjon.

Úgy tudom, hogy a gépkocsivezetők munkájuk arányában megfelelő fizetést kapnak. Miért követelt az én sofőröm 1951-ben borravalót?

Boross Gyula
KIOSZ veszprémmegyei titkár

Nem kapunk jegyzeteket

A Műszaki Egyetem hallgatói nagyon szeretnék, ha elegendő tankönyv állna rendelkezésükre. A szükséges könyveket a Jegyzetsokszorosító készíti, — de nagyon elkésve.

Matematikából az első és második rész már elkészült, — persze utólag. Most sikerült kisürgetnünk a negyedik és ötödik részt, de a harmadik résszel ismeretlen okból még mindig adósak.

Történelemből is szigorúan megkövetelik az anyagot, de a jegyzet első részét csak akkor kaptuk meg, amikor az anyagot már régen befejeztük. A második rész még a mai napig sincs meg, — sokszori sürgetés ellenére.

Nem kivétel a kémia és a többi tantárgy sem. És ez így folyik már három éve.

Tekintettel arra, hogy a Jegyzetsokszorosítót nem küldhetjük magunk helyett vizsgázni, osztályzatunkon nagyon meglátszik a jegyzethiány.

Giesser Ottó
Gépipari Beruházási V. dolgozója, a Műszaki Egyetem Műszertagozatának hallgatója

Levelet kaptam, amelyet a Budai Járási Tanács pontosan címzett meg. A Hernád-utca 35-ben lakom és a borítékon is ez a cím volt. A postás azonban nem kézbesítette a levelet, hanem ráírta a kézbesítési előjegyzésre, hogy Erdélyi Györgyné az Elemér-utca 35. számban ismeretlen. Ebben nincs semmi tévedés. Én az Elemér-utca 35-ben valóban ismeretlen vagyok, mert a Hernád-utca 35-ben lakom. A helyes címre írott levelet a postás érthetetlenül az Elemér-utca 35-ben akarta kikézbesíteni. Miért?

Erdélyi Györgyné.

Szétesnek a székek

Az AEK Közérdekű Bejelentések Hivatalához bejelentés érkezett a Népművelési Minisztérium újságíróiskolája részéről.

A bejelentés szerint 1951 februárjában a Debreceni Hajlított Bútorgyártól a Bútorért V.-on keresztül székeket vásároltak. A székek egy része rövid idő alatt összetörött, csapjaiban meglazult. A bejelentés időpontjában már huszonnégy szék használhatatlanná vált, 76 pedig azóta szétesőben van. A székek előadás alatt nyikorognak. A hibáról háromszor is értesítették a vállalatot, de nem történt semmi intézkedés.

Az AEK Közérdekű Bejelentések Hivatala az ügyet kivizsgálta, és megállapította, hogy a panasz helytálló. Felhívta a vállalatot az ügy elintézésére.

*

Úgy a Debreceni Bútorgyárnak, mint felettes hatóságának gondoskodni kell arról, hogy a jövőben a minőség ellenőrzésére nagyobb gondot fordítsanak, mert az ilymódon való gyártás népgazdasági szempontból káros és az anyag elpocsékolását jelenti.

Ludas Matyi elintézte

Köszönetet mondunk, hogy közölted levelünket. A 62. Postahivatal takarításáért járó összeget a Fővárosi Tatarozó és Építő Vállalattól megkaptuk. Megjegyezzük, hogy nem a posta, hanem a Tatarozó Vállalat tartozott nekünk.

A 62. Posta hat takarítónője.

A Ludas Matyi november 29-i számában megjelent „Mi van a Kelenföldi pályaudvaron?" c. cikkére az alábbiakat válaszoljuk:

A munkásvonatok közlekedésében az utóbbi időben valóban voltak késések. A személyszállító vonatok késésének megszüntetésére a szükséges intézkedéseket megtettük. A Budapest-Kelenföld állomást utasítottuk, hogy igyekezzenek az utazóközönség szabad mozgási lehetőségét biztosítani. A kérdést véglegesen azonban csak a pályaudvar korszerű átépítése fogja megoldani. Ezzel a tervvel az illetékesek már foglalkoznak.

A Magyar Államvasutak Igazgatósága

A Ludas Matyi december 6-i számában kritika jelent meg az OFOTÉRT-tel kapcsolatban. A Belkereskedelmi Minisztérium vizsgálata megállapította, hogy a 2-es bolt eladója gondatlanul járt el. A hibát elkövető eladót az OFOTÉRT vállalat megbüntette.

Belkereskedelmi Minisztérium.

Táppénz és családi pótlék

Férjem szabó, de a helyi szövetkezeti szabóműhelyben nem volt elegendő munka, ezért éjjeli munkásnak állt be a Zsákai Gépállomás cséplőgépéhez. Munkábaállása után elfelejtette megkérdezni, hogy bejelentették-e az SZTK-nak.

AUGUSZTUS 23. Baleset érte az uramat a gépnél. Eltörte a lábát (nyilttörés, inszakadás.) A kirendelt ellenőr kijelentette, hogy az állomás minden költséget fizet. Kiderült, hogy férjem nincs bejelentve. Az SZTK-orvos kórházba utalta férjemet. Bevittem a berettyóújfalusi kórházba. Megoperálták és gipszbe tették a lábát.

AUGUSZTUS 24. Ajánlott levélben értesítettem a gépállomást a balesetről. Segélyt kértem. Kérésemet a helyi pártelnök támogatta. Választ nem kaptam, pedig hivatkoztam ellátatlan négy kisgyermekünkre is.

AUGUSZTUS 27. Kihoztam férjemet a kórházból. Négyhetes járógipszet kapott.

AUGUSZTUS 29. A szükséges iratokat és útiköltségszámlákat beadtam az SZTK kezelőorvosnak, hogy a táppénzt megkaphassam.

SZEPTEMBER 9. A debreczeni SZTK alközpont levelet írt és a biztosítási igazolványt, valamint a bélyeglapot kérte. Férjem el akarta intézni az ügyet, de Zsákára nem tudott elmenni, mert nem volt útiköltsége.

SZEPTEMBER 14. A kórház levelet írt, hogy küldjük el az SZTK bélyeges könyvet, mert különben behajtják rajtunk a kórházi költségeket.

SZEPTEMBER 18. Válaszoltam az SZTK-nak, hogy nem tudom megküldeni a kért iratokat és közöltem velük, hogy a legnagyobb szükségben vagyunk. Egyidejűleg megírtam a kórháznak, hogy férjemet nem jelentették be az SZTK-ba, de a baleset napján az ellenőr kijelentette: a gépállomás mindent fizet.

SZEPTEMBER 24. Levették a gipszet. Az orvos igazolta, hogy még egy hétig nem szabad járnia. Az igazolást és az utiköltségszámlákat elvittem a kezelőorvosnak.

OKTÓBER 1. Felülvizsgálatra küldték férjemet. Egészségesnek írták ki.

OKTÓBER 25. A debreceni SZTK alközpont közölte, hogy megindították az eljárást a munkaadó ellen. Csak akkor kapunk segélyt, ha a vizsgálat befejeződik.

OKTÓBER 30. Budapesten az SZTK központban érdeklődtünk ez ügy iránt. Kijelentették, hogy nem avatkoznak az alközpont dolgába. Azt tanácsolták, írjunk kérvényt Debrecenbe és tanúkkal igazoljuk hogy a baleset megtörtént. Csodálkozva kérdeztem, hogy minek kell tanú, hiszen a kórház mindent igazol. Miért kell kérvényt írni? Miért kell bürokratikus útra terelni az ügyet?

NOVEMBER 27. Férjem levelet írt a debreceni alközpontnak, hogy december 5-ig vár, ha addig nem kapja meg a táppénzt, bírósághoz fordul.

Eddig az elintézetlen táppénz-ügy. Van azonban egy másik bürokratikus esetünk is. Erről is időrendi sorrendben írok.

AUGUSZTUS 15. Férjem — akkor még a szövetkezet dolgozója — családi pótlékot kért. A kérelmet elküldtem a Családvédelmi Főosztálynak Budapestre.

AUGUSZTUS 17. A debreceni alközpont visszaküldte az erre vonatkozó személyi okmányokat a munkaadónak, — minden megjegyzés nélkül.

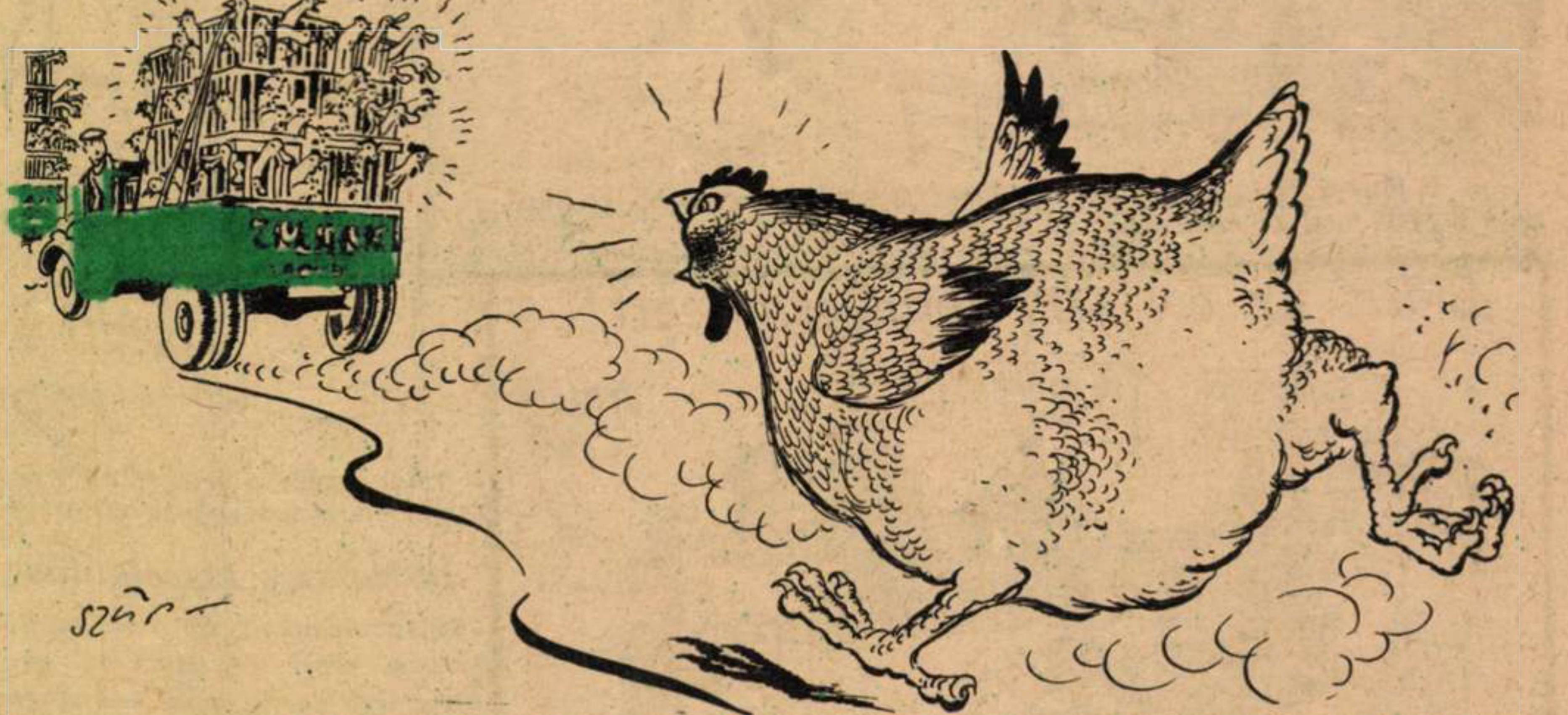
OKTÓBER 10. Sürgettem az elintézést. Megírtam Debrecenbe, hogy akik később igényelték a családi pótlékot, már rég megkapták a pénzt.

OKTÓBER 13. Debrecen válaszolt és közölte, hogy nem tudnak semmiféle igénylésről. Furcsa kifogás! Hiszen a kék boríték fejléce, amelyben az okmányok visszajöttek, debreceni cím volt.

OKTÓBER 25. Az SZTK családvédelmi osztálya írt. Kérték, küldjünk munkáltatói igazolást. November 30-án elhatároztuk, hogy már nem várunk tovább és írunk neked, kedves Ludas Matyi. Segíts hozzá bennünket a táppénzhez és a családi pótlékhoz.

HIDAI LAJOSNÉ
Csökmő 17. sz.

Szolnok megye első lett a szárnyas-begyüjtésben

— Várjanak meg! Várjanak meg! Még én javítani akarok a statisztikán!

Churchill megoldotta az angol lakáskérdést

— Tölgyfát, bükkfát, vagy hársfát parancsolnak?

Gádor Béla:

SZABAD-E A BÁLNA?

A kérdés először egy osztrák állampolgár háztartásában vetődött fel, egy péntek reggel, amikor a családfő hivatalába indult.

— Franzl, — mondta a felesége az előszobában — délben siess haza, mert finom bálnapecsenye lesz ebédre.

Az osz rák úriember elfintorította az orrát, mert már hónapok óta bálnát evett és a hivatalban csak azért hordott könyökvédőt, hogy eltakarja vele a bálnahúst, amely a könyökén kinőtt.

— Pintyőkém — szólt a családfő osztrákul — ma péntek van és böjtnapon nem szabad bálnát enni. Ugyanis a bálna emlős állat.

— Hát akkor mi a nyavalyát adjak neked böjtnapon zabálni? — kérdezte az asszony, mert mélyen érző vallásos lélek volt és azonnal elrohant a paphoz. Izgatottan; ziháló kebellel állt meg a szent ember előtt, aki anélkül, hogy szemét egy percre is leve te volna a nő ziháló kebléről, elgondolkozva így szólt:

— Bálnát szabad enni, mert hal. Viszont nem szabad enni, mert emlős. Egyelőre érje be ezzel a válasszal. Továbbítom a kérdést a püspök úrhoz.

Két hét mulva már az érsek előtt volt az ügy. Addigra Ausztria katolikus körei már egy lázban égtek s pénteken egész nap üveges szemmel ültek egy tányér bálnahús előtt, arra gondolva undorral, hogy hátha nem tilos és akkor meg kell enni.

Az érsek napokra bezárkózott a szobájába és elmélyedt a kérdés tanulmányozásába. Ez idő alatt kizárólag pulykát, libát és sertéskarajt evett, bálnát egy falato sem, nehogy a bálnahús élvezete ítéletében elfogulttá tegye. Vivódása hosszú volt és gyötrelmes. Végül mégis szájába vett egy darab bálnahúst, azonmód kiköpte, majd megnyilatkozott:

— Böjtnapon bálnát enni tilos, mert a bálna melegvérű emlős állat és büdös. Egyébként a kérdést továbbítom a pápa őszentségéhez.

A Vatikánban néhány nap mulva összeült a bálnaügyi zsinat, amelyben püspökök, biborosok és a magas papság egyéb halszakértő rétegei foglaltak helyet. A kérdést hosszan és alaposan tanulmányozták. A hosszú asztalon ott feküdtek felhalmozva a szent könyvek: az egyházjog, a kánonjog, a lexikon A—C kötete és Brehm nagy Állatvilága. Rövid néhány napi vita után megszületett a többség döntése, mely így szólt:

Böjtnapon bálnát enni tilos, mert a bálna melegvérű emlős álla és annyi más hal van a világon, miért kell pont bálnát enni.

Az ítéletben már mindenki megnyugodott volna, amikor felállt egy idősebb biboros és szemével ravaszkásan hunyorgatva, a következő véleményt nyilváni otta:

— A döntést nem helyeslem. A bálna ugyanis nem közönséges hal. Hanem nagy hal. Igen nagy hal. Súlya több tonna és egyetlen bálna húsa képes Bécsnek egy egész kerületét napokra hússal ellátni. Hozzá kell tennem, hogy az osztrákok a bálnahúst a Marshall-segély keretében kapják és azért eszik, mert nincs más. Ha mi a bálnaevést megtiltjuk, könnyen előfordulhat, hogy a mélyen vallásos osztrák ka olikusok a Marshall-terv keresztapját fogják emlegetni. Megtörténhetik az is, hogy Truman elnök úr ránktelefonál, ami nem lenne kellemes. Persze, ha helytelenül döntünk, az Úristen haragszik meg ránk. De... szabad legyen megjegyeznem, mint öreg papnak, arra még nem volt precedens, hogy az Úristen ránktelefonált volna...

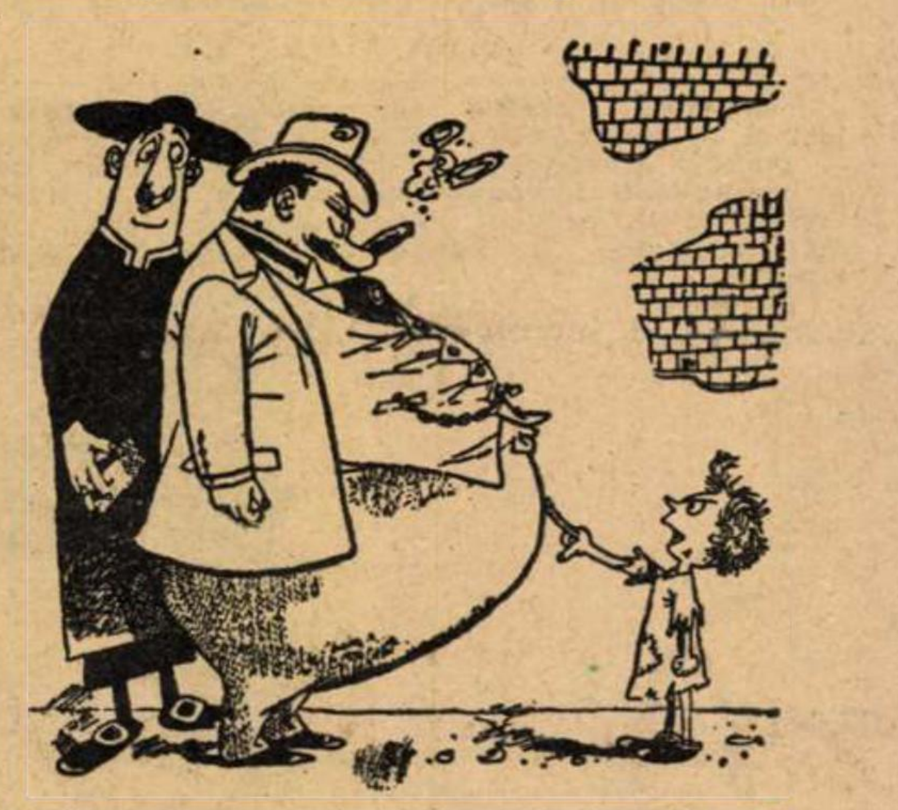
Igy történt, hogy a Vatikán egyhangúlag megszavaz a a bálna böjtnapi élvezetét, amint azt az újságok is hírül adták. Azóta az osztrákok ehetnek bálnahúst vasárnap, hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön, pénteken és szombaton. Jó étvágyat.

Nyugat-Németországban

Deutschland, Deutschland über alles!
(Szpilki, Varsó)

Kicsi, de ismeri a kapitalizmust

— Mondd meg fiacskám, mi a haza?
— Ez itt!

(Umorismo, Róma)

Az amerikai Sing-Singben

— Sehogysem tudom fölvenni az összeköttetést a bátyámmal...
— Mi a bátyád?
— Tolvaj.
— Hol ül?
— A szenátusban.

(Krokodil, Moszkva)

Új kormányos, régi irány

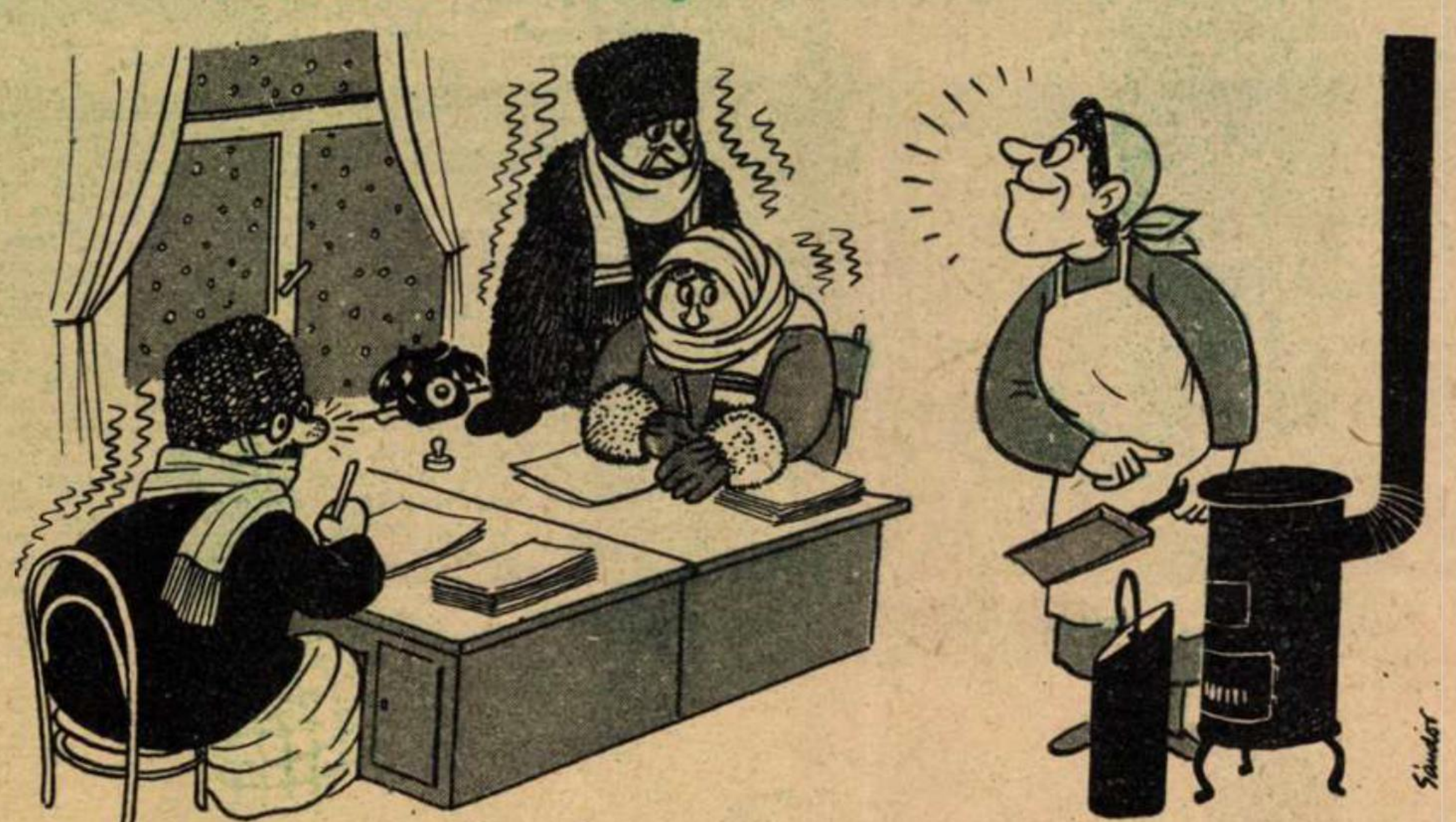

(Rohács, Bratislava)

A belgrádi szendvics-ember

Átesett a kályha másik oldalára

Fűtő: Mit szól hozzá Galambos kartárs, tegnap jelentettem, hogy ennek a szobának a fűtésénél heti 60 kiló szenet takarítottam meg.

Éljen a szólásszabadság!

Amerikában megtörtént már az is, hogy egy írót, akit szókimondásért becsuktak, — váratlanul szabadonengedtek. Az intézkedést megelőző beszélgetés a börtönben így foly le az államügyész és az író között.

Államügyész: Ön miért ül?
Író: Mert megírtam az igazat.
Államügyész: Mit írt?
Író: Azt, hogy Amerikában becsukják azt, aki megírja az igazat.
Államügyész: Hajlandó ön visszavonni ezt a valótlan állítást, ha szabadonbocsátják?
Író: Hogyne!
Államügyész: Hogy fogja ezt megtenni?
Író: Megírom, hogy Amerikában nem csukják be azt, aki megírja az igazat, mert lám én is megírtam az igazat, hogy becsukják azt, aki megírja az igazat — és engem mégsem csuktak be!
Államügyész: Ho-hó! Állj! Ez így nagyon komplikált és amellett valami nincs rendben a fogalmazás körül... Nem tudom, hol a hiba, de valami nem stimmel... Nem tudja ezt a visszavonást egyszerűbben megírni?
Író: Jó! Akkor megírom, hogy engem azért engedtek ki, mert visszavontam azt az állításomat hogy becsuknak az igazság megírásáért.
Államügyész: Így sem jó! Az egész szabadonbocsátást hagyjuk ki... az csak zavar... Az a látszat, mintha csak azért tenné a nyilatkozatot, mert cserébe kiengedték!
Író: Pedig?
Államügyész: Pedig... ezt nem kell közhírré tenni! Egyszerűen írja meg, hogy Amerikában igenis meg szabad írni az igazat!
Író: Helyes! És hogy ezt be is bizonyítsam, mindjárt meg is írom az igazat.
Államügyész: Eh! Magával nem lehet beszélni! A legokosabb, ha továbbra is fogvamarad!
Író: Úgy is jó! Akkor nem is kell megírnom az igazat!
Államügyész: Miért?
Író: Mert abból, hogy én ülök, úgyis megtudják.
Államügyész: Tudja mit? Menjen a fenébe, mielőtt tönkreteszi az idegeimet!
Író: Hiába! Mindig tudtam, hogy ön titokban az emberi szabadságjogok önzetlen bajnoka!
Államügyész: Hallja! Ha ezt meg meri írni, — újra becsukatom!
Író: Legalább egyszer azért is fog ülni valaki Amerikában, mert valótlant írt!

Vidrányi István

Ludas Matyi a VÁSÁRCSARNOKBAN

Minden van bőségben . . .

„. . . végy 5 tojást. 30 deka vajat, 1 liter tejfelt, 1 kiló szalonnát, 3 liter tejet, vagy amit akarsz…" Mert mindent vehetsz! Itt állnak halomban, ládában, tömbben, kannában, hordóban — melyik mibe való és te és én és mi és mindenki annyit vehet szabadon, amennyi éppen tetszik.

Karunkon a szatyorral — enélkül nem látogató a látogató itt a Tolbuchin körúti vásárcsarnokban — lenézünk az első emeletről körbefutó „virághidról" (itt árulják ugyanis a virágokat). Odalent zajlik az élet. A Közért, Tejért, Főzért, Husért, Főkert, a szövetkezetek kis épületeire, a piaci árusok nyitott elárusítóhelyeire látunk. A középső széles úttesten teherautók rakodnak, a pultok előtt vevők állnak, néznek, vesznek, válogatnak, eladók adnak el. Nyüzsgés és mozgás mindenütt. Hatalmas, szinte gigantikus kép, amint az óriási vásárcsarnok vastraverzes, sokemeletmagas tetőzete alatt elénk tárul a mai vásárcsarnok új arca. Mindent elborít az áru. Barnállik a burgonya, aranylik a zsírhegy, pici, piros az alma, kerek a káposzta, vajsárga a vajtömb és tejfehér a tejfel . . .

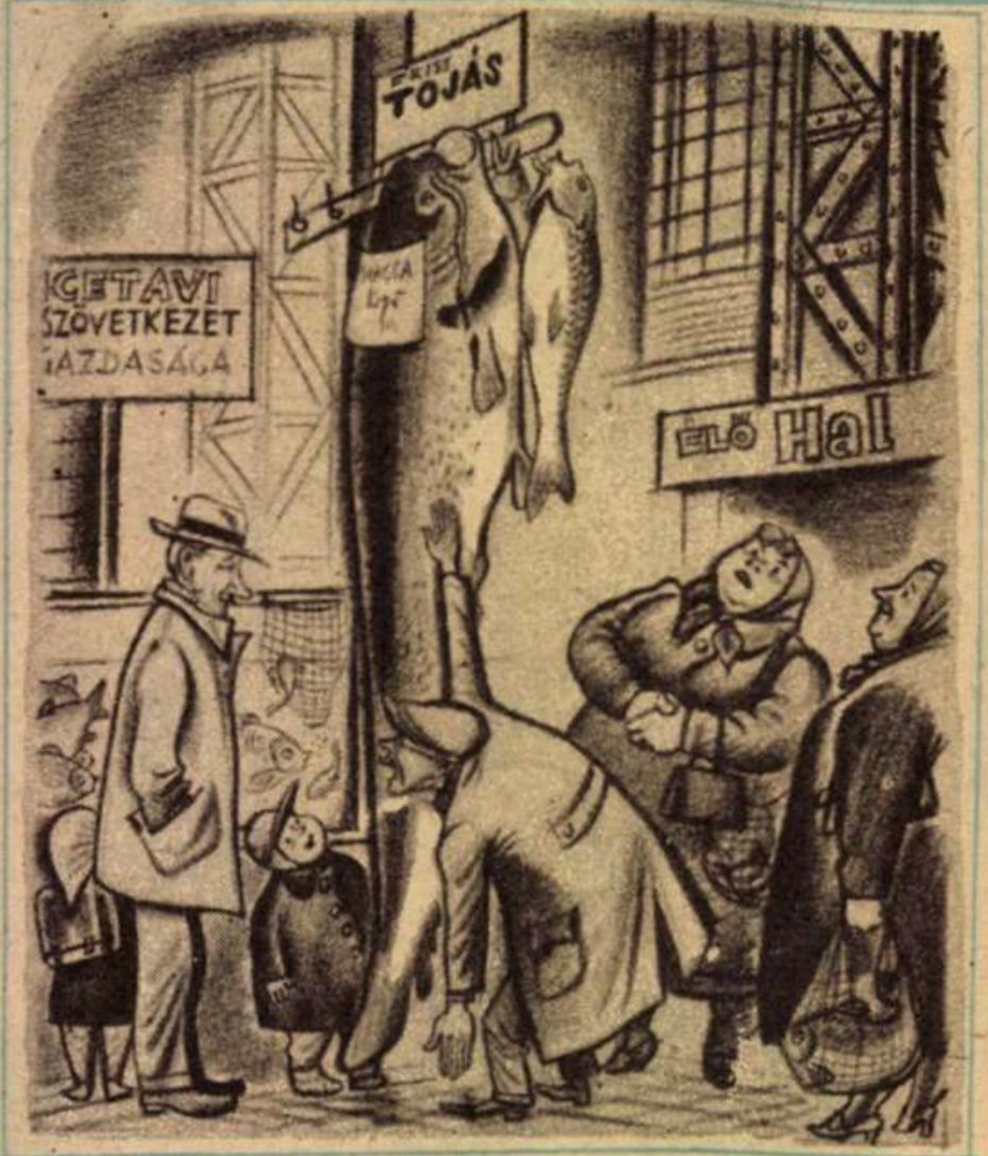
Sok érdekességet mesélnek az eladók. Az 1631-es számú Közértben megtudjuk, hogy az első napokban rengetegen vásároltak, sokkal többet, mint amire szükségük lett volna, de most már visszatért a normális forgalom, mert mindenki látja, hogy naponta száz-százötven teherautó bőségben hozza az árut. A Tejért érdekes természeti tüneményt mesélt: első nap jött egy nő, tollas kalapban és két liter tejet kért. Kapott. Másnap megint jött, kért, kapott. Mikor negyednap jött, mintha soványabb lett volna az arca . . . MEGNYÚLT a csodálkozástól, hogy szabadon annyi tejet vehet, amennyit akar. Ez az első eset — mondták nevetve a Tejértben — amikor a TEJ NEM HIZLALT!

A Kistelek-Szatymazi Földművesszövetkezet vezetője elárulta, hogy mit hoznak fel egy nap alatt. Íme a lista: 1 VAGON KÁPOSZTA, 50 LITER TEJFEL, 30 HORDÓ TÚRÓ, 1 MÁZSA VÁGOTT BAROMFI, 50 KILÓ VAJ, 200 LITER OLAJ, 1 MÁZSA TÚRÓ és SOK MINDEN MÁS. Most gondoljuk csak el, hogy ez csak egy árusító-hely. És ebben a csarnokban a földszinten 700 elárusító-hely van . . .

A csarnok vezetősége nagy harcban áll a tisztaságért. Ebben általában támogatja őket mindenki, különösen a zöldségfronton, ahol a zöldség zöldjét hol az eladó, hol a vevő szórja szét a földön.

Általában igen fontos beszédtéma az árak lemorzsolódása. Ennek a lemorzsolódásnak osztatlanul örül mindenki, — már úgy értjük, a vevők és a tisztességes kereskedők. A spekulánsok nem! A zöldséges fronton Szabó Lajos nem egészen gondosan kitakarított standjánál magyarázza, hogy . . . „Idenézzen öregem, a hagyma 4.50 volt, egész kicsi, apró, most 3.80 ez a nagyfejű, és lesz ez még olcsóbb is…"

Igen, a vásárcsarnok ezernyi hangjából ez a két mondat csendül ki leghangosabban: MINDEN VAN... ÉS MINDEN OLCSÓBB LESZ! Csak az a sárgaarcú, stüszikalapos férfi és szőrmeboás nő néznek keserű fintorral az árubőségre, akiket az egyik stand előtt figyeltünk meg. Ide-oda nézegettek aztán mentek kifelé. A kijáratnál kis bódé áll, rajta hatalmas tömegben cukrászsütemények. A stüszikalapos odalépett az elárusítóhoz, kérdezett valamit, aztán odaszólt a nőnek, diadalmas hangon: Mit mondtam, hogy semmit se lehet kapni! FAGYLALT NINCS!

A Velencei-tavi halászati szövetkezet elárusítóhelyén csodájára járnak annak a 68 kilós harcsának, amely — persze véletlenül — a „Friss Tojás" tábla alatt hirdeti halászaink kiváló munkáját. Mindenki csodálja a nagy harcsát, csak egy vérbeli horgász magyarázta kitárt karral: „Ez semmi . . . Idenézzen, én ekkora halat fogtam a nyáron."

Margittai Józsefné kis unokájával, Ferenccel, jött el a csarnokba: „Férjem a Tüker gépmunkása — mondja mosolyogva — Ferike, az unokám, pedig a legnagyobb felvágott-evők egyike a környéken. Gondolhatják, milyen boldog vagyok, hogy most már szabadon is rengeteg felvágottat vehetek neki".

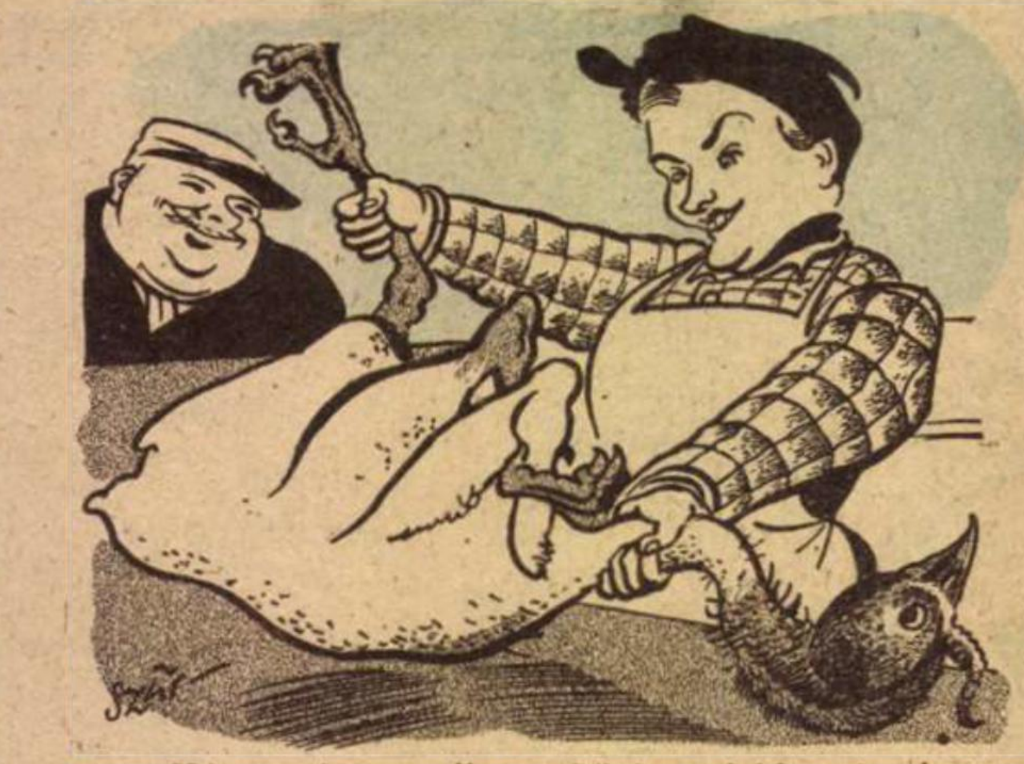
Csorba Jánosné, a Kistelek-Szatymazi Földművesszövetkezet egyik elárusítója. Szerettünk volna beszélgetni vele, de mért, pénzt vett el, csomagolt, kínált, öntött, úgyhogy nem akartuk megzavarni. Így — szavak helyett, — hadd mutassuk be őt rajzunkon.

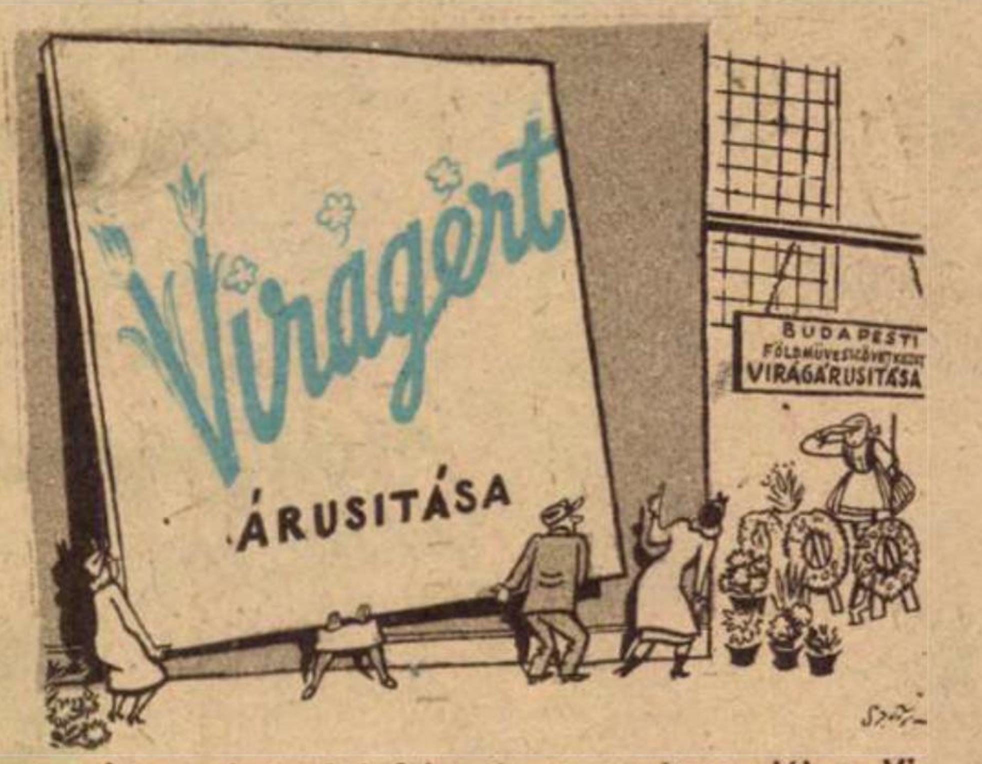
Somogyi András az RM új-csőgyárban dolgozik az esti műszakban. „Én csak annyit mondok, elvtársak — néz ránk nevetve — hogy örül az ember, ha körülnéz a csarnokban. Mindent lát, mindent kaphat . . ." Többet nem szól, hanem vesz fél liter tejfelt és fél kiló túrót. Hogy miért? Mert kedvenc étele a túróscsusza.

Hatvanhat éve árusít zöldségfélét Goldstein néni. Tizennégy éves korában kezdte, most 80 esztendős. Saját bevallása szerint csak virágot nem árult. És mégvalamit . . . Lánykorában sohasem árult petrezselymet.

Még csak mondja nekünk valaki azt, hogy „szebb a páva, mint a pulyka!" A Közért 913 as árudájában Székely Rudolfné, a „legszebb Közért árusítónő" — megmagyarázta, hogy gyönyörű pulykákat kapnak a sok más húsféle és baromfi mellett. Fontos, hogy a pulyka lábát szabályszerűen helyezzük el a teste mellett — mondja Székelyné —. Éppen ezért, minden reggel, nyitás előtt megkezdődik a „pulyka-MHK", vagyis elhelyezik a test mellett a pulykavégtagokat.

Az emeleti virágfolyosón nagy harc dúl a Virágért és a Budapesti Földművesszövetkezet között. Ha az egyik kitesz egy táblát, a másik azonnal két táblát helyez el. Képünk azt a pillanatot ábrázolja, amidőn a Virágért eladói az alkalmas pillanatra várnak, hogy a szövetkezet őrszeme ne nézzen oda. Akkor ugyanis kiteszik az újabb táblájukat, amely nemcsak szembetűnik, hanem eltorlaszolja a bejáratot is . . .

Ezen a képünkön azokat mutatjuk be, akik december 2. óta egyfolytában lógatják az orrukat és kétségbeesetten merednek maguk elé. Íme, a díszes csokor: a kulák, a kulákasszony, a „méltságos úr" és a főtanácsos özvegye . . . Hogy miért ilyen sötét a rajzunk? Azért, mert a modellek is sötétek.

Vevők a mérlegen

Az eladókkal való beszélgetés sokféle vevőtípust tárt elénk. Néhányat ezekből átnyujtunk olvasóinknak. Aki magára ismerne, higyje el, azért van, mert az eladók jól ismerik a vevőket.

„A FALUKEDVELŐ". Csak a „jó falusi" áru iránt van bizalma. Aztán, amikor kiderül, hogy a jó falusi olajért harmincöt forintot fizetett, míg a Közértnél huszonnyolcért kapja, kétségbeesik és tépi azt a jó pesti haját. „A REAKCIÓS ELSŐ TÍPUSA". Mindenhol vesz, csak a Közértben nem. Inkább többet ad az áruért a „maszek"-nek, (Kivesző félben lévő állatfajta.) — „A REAKCIÓS MÁSODIK TÍPUSA". Suttog, ötször is odaáll, a zöldségesnek azt mondja, hogy csak nyers koszton él, tehát több zöldség kell neki, a húsosnak, hogy csak nyershúson él, a tejesnek, hogy csak tejeset ehet. Csak a vajasnak nem mondja, hogy vaj van a fején, de ezt úgyis tudja róla mindenki. — „AZ ELÉGEDETLEN". Amikor jegy volt, szidta a jegyet, hogy elszakad, elvész, rosszat vágnak le. Most, hogy nincs jegy, attól fél, hogy nem kap semmit. Mikor látta, hogy minden van bőven, csak motyogott magában és a jegyet emlegette. Közben, december 2-ika óta hetven dekát hízott. — „A VÁLOGATÓS". Ismét itt van, megjelent, ő a biztos jele a bőségnek. Annak, hogy van miben válogatni! — És végül — „A VEVŐ", aki délután jön vásárolni, munka után és mosolygó arccal nézi a sok árut és annyit vesz, amennyire szüksége van és nem szekírozza az eladót és nem veszekszik és nem tülekszik. Egyszóval: A JÓ VEVŐ. A BECSÜLETES, TISZTESSÉGES DOLGOZÓ.

Eladók a mérlegen

A vevőkkel való beszélgetés sokféle eladó típust tárt elénk. Néhányat ezekből átnyujtunk olvasóinknak. Aki magára ismerne, higyje el, azért van, mert a vevők is jól ismerik az eladókat.

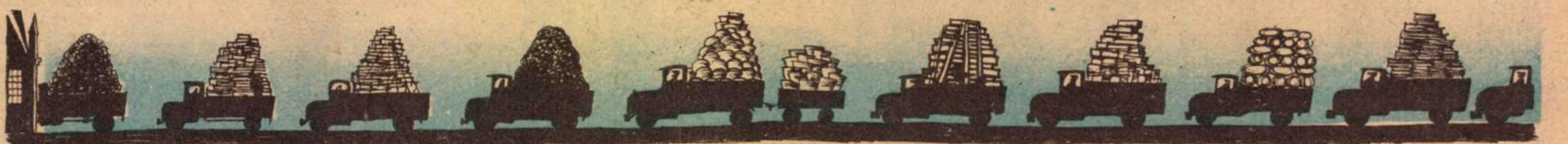
„A GOROMBA". Fölényes, félvállról beszél, akkor is keményen, és elég gyakran olyanokat mond, amiket nem lehet leírni. Úgy hisszük, az ilyenfajta eladót hamarosan „leírják" a leltárból. „A FELEDÉKENY". (Ez a típus a magánkiskereskedők között gyakori.) Jelszava: „Jaj, elfelejtettem kiírni az árat, azonnal kiírom." Nem írja ki. — „A FOGADKOZÓ". (Szintén kiskereskedő). Esküszöm, hogy úgy őrzöm a tisztaságot, mint a szemem világát!" — mondja a röpgyűlésen. — „Nézzék meg holnap a standom, majd meglátják". . . Másnap valóban meglátják. Főleg a sok szemetet. — És végül — AZ ELADÓ, aki pontos, kedves, figyelmes és udvarias és türelmes és gyorsan ad és pontosan mér. Egyszóval: A JÓ ELADÓ, A CSARNOK ELADÓINAK TÖBBSÉGE.

Kis hírek a Nagycsarnokból

1. Kevesen tudják, hogy a csarnokfelügyelőséghez tartozik az összes budapesti rév is. A csarnok igazgatója jár felügyelni a révekhez, miután körülményes lenne a Dunát odavezetni a Csarnokhoz, hogy a kompok beússzanak egészen az irodáig.

2. A vevők körében általános a panasz: miért egész nap, miért nem éjszaka jönnek-mennek a teherautók. Van úgy, hogy kettő is áll egymás mellett és ilyenkor csak az egész soványak tudnak közlekedni. Mert a kövér vevő nem fér el a bódék és a teherautók között.

3. A tetőn legkevesebb száz lyuk van. Ez főleg a nyitott elárusítóhelyeket érinti, ahol az eladók esőben ernyőt tartanak a fejük fölé. Így fordult elő, hogy egy esős napon az egyik árus két kiló sárgarépa és másfél kiló kalarábé mellé majdnem eladta az ernyőjét is.

Jövő héten: a salgótarjáni ACÉLÁRUGYÁRBAN